

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · quart període · sèrie P · número 75

Ple del Parlament

Sessió 40, primera reunió, dimarts 25 de juliol de 2017

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Composició de la Mesa del Parlament 398-00001/11	4
Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi 270-00005/11	6
Declaració del Parlament de Catalunya d'homenatge als refugiats asturians de la Guerra Civil i al Centro Asturiano de Catalunya 401-00029/11	18
Interpel·lació al Govern sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística 300-00197/11	18
Interpel·lació al Govern sobre els reptes de la política de seguretat 300-00198/11	25
Interpel·lació al Govern sobre el futur decret de menjadors escolars 300-00199/11	30
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge 300-00200/11	36

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 40.1

La sessió s'obre a les tres de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Immaculada Folchi i Bonafonte.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Governació, Administracions Públiques i Habitatge, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Composició de la Mesa del Parlament (tram. 398-00001/11). Elecció del vicepresident primer o vicepresidenta primera.

2. Preguntes amb resposta oral.

3. Compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per a donar compte de les modificacions en la composició del Govern (tram. 350-00004/11). President de la Generalitat. Substanciació.

4. Proposta de reforma del Reglament del Parlament (tram. 211-00001/11). Comissió de Reglament. Debat i votació del dictamen de la comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries (dictamen: BOPC 431, 26; dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 462, 24).

5. Proposició de Llei del Codi tributari de Catalunya i d'aprovació dels llibres primer, segon i tercer, relatius a l'Administració tributària de la Generalitat de Catalunya (tram. 202-00039/11). Comissió d'Economia i Hisenda. Debat i votació del dictamen de la comissió, de les esmenes reservades i, si escau, de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries (dictamen: BOPC 440, 3; dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 475).

6. Projecte de llei de comerç, serveis i fires (tram. 200-00022/11). Comissió d'Empresa i Coneixement. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 477).

7. Projecte de llei del canvi climàtic (tram. 200-00001/11). Comissió de Medi Ambient i Sostenibilitat. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 473, 3).

8. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi (tram. 270-00005/11). Comissió de Justícia. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 469, 28).

9. Proposició de Llei de regulació de la segona activitat d'aplicació al Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya, al de Mossos d'Esquadra i al de les policies locals (tram. 202-00048/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat.

10. Proposició de llei d'espais agraris (tram. 202-00062/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí. Debat de totalitat i votació, si escau, de les esmenes a la totalitat.

11. Proposta de resolució sobre el suport a les vies legals i segures d'accés al dret d'asil i sobre l'exercici del dret a la llibertat de circulació (tram. 250-01127/11). Grup Parlamentari de Junts pel Sí, Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació de la proposta de resolució i, si escau, de les esmenes presentades.

12. Informe de la Comissió d'Estudi de les Polítiques Industrials en el Sector de l'Automoció (tram. 260-00003/11). Comissió d'Estudi de les Polítiques Industrials en el Sector de l'Automoció. Debat de l'informe de la comissió.

13. Interpel·lació al Govern sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística (tram. 300-00197/11). Eva Granados Galiano, del Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre els reptes de la política de seguretat (tram. 300-00198/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre el futur decret de menjadors escolars (tram. 300-00199/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (tram. 300-00200/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.

17. Interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació catalans (tram. 300-00201/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

18. Interpel·lació al Govern sobre la desprotecció social (tram. 300-00202/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'habitatge (tram. 302-00174/11). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la islamofòbia (tram. 302-00176/11). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els abusos sexuals i la salut (tram. 302-00175/11). Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política fiscal i la protecció de dades (tram. 302-00177/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció del Govern de l'onzena legislatura (tram. 302-00178/11). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior (tram. 302-00179/11). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Comença la sessió. Molt bona tarda a totes i a tots.

La llista de les preguntes a respondre en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 161 del Reglament, se substanciaran demà al matí, a les deu, com a segon punt de l'ordre del dia.

Abans d'iniciar l'ordre del dia, vull fer avinent que avui, en acabar el punt 8, es donarà lectura en el Ple de la Declaració del Parlament de Catalunya d'homenatge als refugiats asturians de la Guerra Civil i al Centro Asturiano de Cataluña.

Composició de la Mesa del Parlament

398-00001/11

El primer punt de l'ordre del dia és: composició de la Mesa del Parlament.

En primer lloc, procedirem a l'elecció d'un nou vicepresident primer del Parlament, a conseqüència de la renúncia del senyor Lluís Corominas, a qui volem agrair públicament la seva tasca i dedicació durant aquests anys i desitjar-li molts encerts en aquesta nova etapa que ara inicia com a president del Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

(Aplaudiments.)

El diputat Lluís Corominas –em costa dir «diputat»– ens ha demanat la paraula.

Lluís M. Corominas i Díaz

Sí, presidenta; gràcies. Per fer una breu intervenció. De fet, no és habitual que rellevem membres de la Mesa i, a més, que passi a aquest cantó d'aquí; normalment es va d'aquí cap allà –tot i que el senyor Iceta va assentar un precedent.

No, bàsicament, primer de tot, la justificació és clara: el Grup Parlamentari de Junts pel Sí ha canviat de president de grup; el president Turull ha passat a ser conseller. Primer de tot, reconèixer-li la tasca que ha fet com a president de Junts pel Sí. I espero estar a l'alçada.

I, després, uns agraïments molt breus, si m'ho permeten. De fet, no és habitual que, després de nou anys, doncs, passi aquí. I, per tant, us demano un punt de comprensió. Primer de tot, als grups parlamentaris, precisament, tot i que no ha estat, no és una legislatura fàcil, crec que en general s'ha entès bé el paper que tenim a la Mesa, malgrat aquestes dificultats. I, per tant, un agraïment per mantenir aquest to institucional respecte als membres de la Mesa en general i a la meva persona en particular.

També un agraïment a en David Pérez i a en José María Espejo, perquè, tot i que hem estat contraris judicialment, que és una complexitat que no s'havia donat mai, no ha patit ni la feina de la Mesa ni la relació personal, que això crec que és important; a les companyes Anna Simó i Ramona Barrufet, perquè han fet un gran equip, crec, i que ens hem fet forts a mesura que anaven passant les circumstàncies.

Bé, com que no em mirava el paper, m'he saltat en Joan Josep Nuet, que també li hem d'agrair, sobretot, a part de la companyia, també, com a amic de la Mesa, aques-

ta valentia democràtica que ha demostrat amb les seves accions, i, per tant, també posar-ho en valor.

I a la presidenta, naturalment. Amb la presidenta, pràcticament, doncs, no ens coneixíem, i en molt poc temps hem fet una magnífica relació personal d'amistat. I crec que ens hem entès molt bé. I ara que ja ens havíem entès del tot bé he hagut de baixar aquí baix. Per tant, no sé si ho faré prou bé des d'aquí; intentaré no incomodar massa la presidenta, ara que sé què passa allà dalt. Bé, en tot cas, un honor, Carme, compartir aquests anys tan intensos i aquest valor històric per al nostre país al teu costat.

I acabo. En aquests nou anys com a vicepresident, i ho dic avui així perquè és segur que no tornaré a ser vicepresident del Parlament, el que també m'ha omplert molt és la possibilitat de compartir amb els treballadors i treballadores d'aquí, del Parlament, aquesta etapa, que ha estat una etapa difícil, perquè hem passat molts anys amb dificultats pressupostàries. Recordo quan aquest Parlament tenia un pressupost de 80 milions d'euros; ara tenim un pressupost de 50 milions d'euros. I, en canvi, els treballadors i treballadores del Parlament han fet la seva tasca sempre amb una gran professionalitat i també donant-ho tot. I, per tant, les meves paraules també d'agraïment als treballadors d'aquí de la casa, i que espero també que en aquesta nova responsabilitat que tinc pugui seguir en contacte amb ells.

Finalment, dir que des de Junts pel Sí fem la proposta de vicepresident primer en la persona del diputat Lluís Guinó, a qui li hem d'agrair la seva valentia. Normalment, anar a la Mesa..., era un lloc tranquil. Això s'ha demostrat, aquesta legislatura, que no ho és gens. I, per tant, el compromís en aquest moment del diputat Guinó s'ha de posar en valor. És una persona amb una gran vàlua personal –ho puc, d'alguna manera, acreditar amb els anys que ens coneixem–, una gran vàlua també política i també amb una solidesa jurídica que segur que li anirà bé aquí, a la Mesa.

Res més. I moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Corominas.

En primer lloc, procedirem a l'elecció del nou vicepresident. Per a procedir a l'elecció del vicepresident primer, d'acord amb l'article 43.2 del Reglament, farem una votació per mitjà de paperetes que s'hauran de lliurar a la Mesa i seran dipositades tot seguit a l'urna que tenim preparada per a aquesta finalitat. Segons l'article 44.2 del Reglament, cada diputat o diputada ha d'escriure un nom a la papereta i sortirà elegit aquell que obtingui una majoria de vots. Es consideraran nul·les les paperetes il·legibles i les que continguin un nombre de noms superior al requerit o noms relatius a persones que no són membres del Parlament. Les paperetes sense cap indicació s'entendrà que són paperetes en blanc.

Recordo a la cambra que els membres del Govern que siguin diputats i els membres de la Mesa votarem a continuació de que ho facin els diputats i diputades.

Anem a extraure un número, i procedirem. Ha sortit el número 68, que correspon a Juan Milián.

Per tant, prego a la secretària primera, senyora Anna Simó, que iniciï la crida dels diputats a partir del número 68, que correspon al diputat Juan Milián.

(D'acord amb l'article 99.2 del Reglament, els diputats són cridats nominalment per ordre alfabètic perquè vagin a la taula presidencial i dipositin a l'urna les paperetes. Els diputats que són membres del Govern i els membres de la Mesa són cridats al final.)

Un cop acabada la votació, procedirem ara a fer l'escrutini per saber qui ha estat elegit vicepresident primer del Parlament.

(Es procedeix a l'escrutini i, després, al recompte.)

(Veus de fons.) És que a uns els en surten 70 i als altres 71, i estan tornant a comptar. El vicepresident segon i el secretari tercer no es posen d'acord. Ara tornen a...

(Pausa llarga.)

Finalment ho tenim, eh?

El resultat final de la votació ha estat el següent: 70 vots al senyor Lluís Guinó, 2 vots nuls, 59 en blanc i 1 vot al senyor Germà Gordó.

Per tant, ha estat elegit vicepresident primer, per 70 vots a favor, el senyor Lluís Guinó. A qui ja demanem que ocupi... *(Aplaudiments forts i perllongats.)*

Preguem que ocupi el seu lloc a la Mesa.

El següent punt de l'ordre del dia... –deixem que saludi, el vicepresident primer. *(Remor de veus.)*

Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi

270-00005/11

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és: debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia relatiu a la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi.

D'acord amb els articles 173 i 121 del Reglament, iniciarem el debat amb la intervenció de la diputada Alba Vergés, que fou designada ponent relatora. Té la paraula, doncs, la senyora Alba Vergés. *(Pausa.)*

Diputada, quan vulgui.

Alba Vergés i Bosch

Molt bé; gràcies, presidenta. Bona tarda a totes i a tots. En primer lloc, voldria fer un reconeixement a totes les persones i també entitats, com l'associació Dret a Morir Dignament, per la perseverança en cada pas donat durant molts anys. Els dono la benvinguda a moltes persones que han vingut a comparèixer, que formen part d'aquesta entitat, que han lluitat durant molts anys per aquest pas que estem fent avui al Parlament de Catalunya, i que avui són aquí, presenciant en directe, a l'hemicicle del Parlament, aquest debat.

També els dono les gràcies per posar aquesta qüestió, el dret a morir dignament, en l'agenda política; per recolzar-se mútuament; per respectar tots els punts de vista –bàsic i essencial en democràcia–, i per insistir en que políticament s'ha d'actuar, davant d'una majoria de la societat que es mostra favorable a despenalitzar l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi, establint un marc que introdueixi les garanties que pertoqueu en la regulació corresponent.

En aquesta intervenció, com a ponent relatora, donat que no hi ha hagut esmenes a la proposició de llei presentada per quatre grups parlamentaris –Junts pel Sí, Partit dels Socialistes de Catalunya, Catalunya Sí que es Pot i la CUP - Crida Constituent–, només voldria puntualitzar què és el que avui aprovem i quines aportacions vam poder recollir de les nou persones que van comparèixer en la Comissió de Justícia per a la tramitació d'aquesta llei.

Vull donar les gràcies també a altres diputats, a part dels que estem avui com a ponents, que van intervenir perquè aquesta proposició de llei arribés aquí i arribés a la Comissió de Justícia; com també al meu company de grup parlamentari, el senyor Jordi Orobitg.

La proposició de llei té un únic article, que suposa la modificació de l'apartat 4 de l'article 143 de la Llei orgànica 10/95, del 23 de novembre, del Codi penal, que proposa, literalment, que «estarà exempt de responsabilitat penal qui per petició expressa, lliure i inequívoca d'una persona que patís una malaltia greu que conduiria necessàriament a la seva mort, o de patologia incurable que provoca sofriment físic i/o psíquic greu i que es preveu permanent, causés o cooperés amb actes necessaris a la mort segura, pacífica i sense dolor d'aquesta persona en el marc de la llei establerta.»

Ho he volgut expressar amb literalitat per la transcendència que això suposa i per posar-ho en la mesura que té. La transcendència és total. Al llarg de tots aquests anys i després de més de setze debats al Congrés dels Diputats, les situacions es repeteixen, però les solucions no venen –això ens ho aportaven en una de les compareixences–, i avui fem precisament això: aportar solució. I la mesura també. També es tu-

tela..., pel fet que s'establirà la llei pertinent on es regularà aquella pràctica que està exempta penalment.

Cal expressar que les compareixences han valgut molt la pena, i que en el desenvolupament de la llei que reguli la pràctica de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi de ben segur que ens podrem basar en les seves aportacions i en moltes altres que també seran necessàries. Així, doncs, la contribució al debat de persones especialistes en bioètica, de professionals de la salut i, finalment, de la societat civil que hem tingut han estat rellevants i molt interessants. Com també tenim a Catalunya un informe extens, que té vigència, plena vigència, després d'onze anys d'haver-se fet.

Les diferents compareixences ens han permès poder conèixer experiències de regulació en altres països, poder saber que una regulació ben feta, precisament, pot ser la millor protecció per a les persones vulnerables. Ens han permès conèixer que deixar en mans de la jurisprudència les decisions no és el més desitjable si tenim l'opció de fer-ho a través de llei; que establir garanties no és deixar a interpretació d'altri les decisions; que no hem d'establir confusió ni voler contraposar les cures palliatives amb la decisió personal d'eutanàsia o ajuda al suïcidi, sinó que han d'anar de bracet, com deia una companya en les compareixences; que no és un debat exclusivament mèdic, sinó evidentment també social; que hem parlat, evidentment, i no hem defugit parlar del pendent rellescós que fa tanta por i, sobretot, com de fàcil pot ser evitar-lo, de la legitimitat ideològica de tenir un posicionament personal que no signifiqui mai imposar –i menys a cop de Codi penal– la legitimitat d'una altra persona a prendre una decisió diferent.

I moltes d'altres coses que em deixo, perquè veig que m'he confós amb el temps i... Pot ser que se m'hagi acabat, presidenta? (*Pausa.*) Sí?

La presidenta

Sí, sí; però li'n podem donar més perquè tenia assignats deu minuts aquí i jo n'hi he posat cinc...

Alba Vergés i Bosch

D'acord.

La presidenta

...perquè he pensat que a veure si guanyem temps. (*Remor de veus.*)

Alba Vergés i Bosch

Intento acabar i anar ràpid.

Els professionals –també en les compareixences ho vam poder veure– ens han exposat que potser és l'hora d'abandonar el paternalisme, posar èmfasi en el respecte de les decisions, en compartir i acompanyar aquestes decisions; que els professionals es troben abandonats i amb les mans lligades davant de la petició dels pacients en el marc legal actual; que tenir cura –tan important en infermeria– també vol dir fer el que l'altra persona faria; que demanar ajuda per morir ha de ser una de les coses més difícils que ningú no s'hi voldria trobar, hem d'actuar pensant que totes les persones ens hi podem trobar; que hem parlat d'arbitrarietat; que hem parlat del patiment, de si és pot objectivar i si és necessari objectivar-lo. Hem parlat de les mesures de control de les garanties i fins i tot de control parlamentari en una futura regulació; i sobretot el que hem vist a les compareixences és que hi havia un consens total de totes elles que no només és possible aprovar la despenalització, sinó que és d'obligació avançar en la regulació per poder establir totes aquestes garanties.

Dono les gràcies als serveis de la cambra per posar-ho fàcil, i sobretot als diferents grups, i ponents, en aquest cas, dels diferents grups parlamentaris, per poder tenir aquest debat avui i que quedi presentada a la Mesa del Congrés dels Diputats la iniciativa per despenalitzar l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi provinent del Parlament de Catalunya. És un pas important des d'aquest Parlament, des del Parlament de Catalunya. Esperem que al Congrés dels Diputats –i aquí tenim membres del Congrés, a la llotja, de diferents partits polítics a més a més– la puguin recollir i puguin fer valdre la posició majoritària d'aquest Parlament.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vergés. A continuació, com que no hi ha esmenes reserves, iniciarem el torn d'intervencions per a fixar la seva posició. En primer lloc té la paraula el senyor Martín Barra, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Martín Eusebio Barra López

Gracias, señora presidenta. Gracias también a todas las personas que nos acompañan y diputados, diputadas. Debatimos la Propuesta para presentar a la Mesa del Congreso de los Diputados una proposición de ley de reforma de la Ley orgánica del Código penal, en concreto para que, en lugar de una reducción de penas, que es lo que se recoge en estos momentos, pase a haber una exención total de responsabilidad penal en el caso de cooperación en el suicidio o eutanasia en personas que padecen enfermedades graves.

Es una propuesta que cuenta con la mayoría en esta cámara y, por tanto, será aprobada, pero a la que queremos hacer algunas consideraciones. Primero, creemos que conviene recordar, aunque esto por supuesto no supone ni mucho menos el más mínimo menoscabo de la importancia de lo que hoy se aprobará aquí..., no es este el primer requerimiento al Congreso que se hace en este sentido. Ya desde el Parlamento Vasco se hicieron requerimientos similares.

En segundo lugar, en esta legislatura ya se han debatido en el Congreso diversas iniciativas relacionadas con el final de la vida. Por ejemplo, Podemos presentó una ley de despenalización de la eutanasia y el suicidio asistido, que fue rechazada por amplia mayoría; la intentó colocar de nuevo como enmienda a la totalidad con texto alternativo a nuestra proposición de ley de muerte digna, y volvió a ser rechazada por segunda vez.

Y, en tercer lugar, el texto alternativo para el 143.4 del Código penal que se propone termina diciendo, como bien ha leído la diputada Alba Vergés, que esa exención será en el marco de la ley establecida. Y este es un aspecto muy importante, que conviene destacar. Muchos de los comparecientes en la comisión –y ya lo ha mencionado también la diputada Vergés– hacían especial mención a esa necesidad y a una ley que regule de forma concreta las condiciones y los requisitos en los que la ayuda al suicidio y la eutanasia quedarían exentas de responsabilidad penal, y, por tanto, que diera seguridad jurídica tanto a los pacientes como a los profesionales sanitarios; una ley que, por cierto, también debería tener el rango de ley orgánica.

Por tanto, cualquier modificación del artículo 143.4 del Código penal debe realizarse de forma simultánea con la ley reguladora. Si no se hace así, si se cambia el Código penal, por ejemplo, según el texto que se propone hoy, antes de promulgar la ley reguladora, se produciría una situación de inseguridad jurídica. Los poderes públicos nunca –nunca– deberíamos legislar o actuar creando inseguridad jurídica a nuestros ciudadanos, nunca; pero es especialmente grave si la inseguridad afecta al Código penal y en conceptos relacionados con la vida y la muerte.

No deseamos que se reproduzca el caso de Colombia, en donde en el año 1998 la Corte Constitucional, el equivalente a nuestro Tribunal Constitucional, dictaminó que cuando un médico realizaba la eutanasia estaba justificada y no tendría penalización si actuaba dentro de unos criterios de compasión y solidaridad entre seres humanos, que son criterios que también están recogidos en la Constitución de Colombia. Bien, desde 1998 hasta 2015, en el que se promulgó la ley que especificaba con claridad cuándo se actuaba bajo esos criterios, fueron diecisiete años de inseguridad jurídica en los que cada quien entendía la despenalización y aplicaba estos criterios a su manera, con los problemas que podemos imaginar.

Yo estoy convencido de que todos los aquí presentes estamos de acuerdo en defender los derechos de las personas que padecen al final de su vida. Y para Ciudadanos el primero de estos derechos es ofrecer unos cuidados paliativos de calidad. Y por ello hemos presentado una ley de muerte digna en las Cortes Generales. Pero en diversos foros se nos ha dicho que esa ley no era necesaria, que ya hay comunidades autónomas que lo tienen regulado –si no he contado mal, ocho, y hay dos que están en trámites. Pero entendemos que se necesita esa ley general que sirva de base común para toda España, porque sabemos de las grandes desigualdades territoriales, del no reconocimiento de derechos, de la no disponibilidad de cuidados paliativos integrales y suficientes, déficits que se producen incluso en las comunidades que ya disponen de ley autonómica.

En un informe de *The Economist*, nuestro país está a la cola de los países de la OCDE en cuidados paliativos y en atención al final de la vida. «El derecho fundamental a unos cuidados paliativos de calidad es vulnerado de manera sistemática en la mayoría del Estado», alegación categórica y literal de un compareciente ante la comisión. «En más del 50 por ciento de las comunidades autónomas, los cuidados paliativos se aplican a alrededor del 50 por ciento de los pacientes que lo necesitan, y suelen ser planes anticuados», afirmaba también este experto. Y en la Comisión de Salud, en este Parlament, los expertos de los servicios PADES ya nos han alertado en varias ocasiones de los graves déficits existentes en Cataluña.

El drama de las personas que están sufriendo sin disponer de unos cuidados paliativos adecuados que eviten el sufrimiento innecesario no nos es indiferente imagino que a ninguno. A Ciudadanos, desde luego; para eso hemos presentado nuestra ley. Pero es un drama que afecta a muchísimas personas. Los expertos nos dicen que alrededor del 1,5 por ciento de la población española y catalana tiene necesidades de atención paliativa; decenas de miles de catalanes, cientos de miles de españoles. Se calcula que, de media, cada médico de atención primaria tiene entre veinte y veinticinco pacientes de estas características. Atención paliativa que no, no consiste únicamente en proporcionarles una medicación intensiva para el control de su pluripatología, sino también medidas sociales, como el reconocimiento temprano de la situación de discapacidad o la disponibilidad desde el primer día, desde el primer momento, de los derechos que les reconoce la Ley de dependencia.

Entre estas personas, además, hay una alta prevalencia de demencia y enfermedades cognitivas, y muchos de ellos presentan un distrés emocional severo. Y hay muchos estudios científicos sobre las causas que condicionan el deseo de adelantar la muerte, y las principales son esas: el diagnóstico de depresión y la desesperanza, el distrés emocional; cuestiones que son tratables, que son reversibles en la mayoría de los casos cuando se aplica una intervención intensiva. Nadie debería tener ganas de morir por no disponer de cuidados paliativos. Y no cuestionamos que haya un núcleo de población, algunos casos concretos, que se saldrían del marco de nuestra Ley de muerte digna; algunos casos concretos a los que una ley de eutanasia o suicidio asistido podría ofrecerles lo que buscan. Serían dos temas complementarios. Pero una ley de eutanasia no nos puede permitir hacer dejación de la implementación de unos cuidados paliativos integrales para todas las personas que los necesitan, y el sufrimiento de aquellos a los que no se les aplican los remedios disponibles no puede servir de justificación para otras cuestiones.

El debate puede ser paralelo, pero en el caso de la eutanasia la regulación debería producirse antes de la despenalización para evitar la inseguridad jurídica que comentaba anteriormente, como en el caso de Colombia. En España, desde que en el año 99 se abrió una comisión de estudio en el Senado a raíz de la muerte de Ramón Sampederro, llevamos debatiendo esta cuestión, ya lo ha comentado la diputada Vergés, en muchas ocasiones y hasta el momento no ha habido el necesario consenso social, profesional o político. Y, por lo que respecta al consenso político, tampoco parece que vaya a haberlo en esta legislatura, a tenor de las votaciones que ya se han producido. Y es difícil llegar a este consenso porque no se trata solo de lo que se llama «el derecho a disponer de la propia vida», sino que, como se pide ayuda externa, como se compromete a los poderes públicos a proporcionarla, se convierte en un tema más complejo y delicado. Por eso son pocos los países donde está regulada; no son la regla, son la excepción, y no están exentos de polémica.

Quería comentarles aquí el caso de Oregón, donde está despenalizado desde el año 97, y a pesar de que uno de los criterios para la prescripción del medicamento letal es que, en el caso de duda sobre la existencia de un trastorno mental, sea remitido a un especialista en la materia para que evalúe si su capacidad de juicio está afectada por ese posible trastorno mental, el hecho es que se producen muchas eutanasias de pacientes con diagnóstico de depresión, no con sospecha, y que en la inmensa mayoría de los casos no se han evaluado por un especialista en salud mental. En otros países, como Bélgica u Holanda, se producen casos que cuando menos invitan a la reflexión y a tener en cuenta que cualquier futura ley reguladora de la eutanasia debería ser muy garantista, por tratarse de un hecho irreversible.

En resumen, el tema que tratamos merece un debate alejado de prejuicios, alejado de todos los prejuicios, alejado de sectarismos ideológicos, y contando con los profesionales y con todas las entidades civiles, a favor y en contra. El debate, por tanto, no acaba hoy aquí, sin duda, y no solo porque se aprobará esta propuesta, que aquí cuenta con mayoría, llegará al Congreso y se debatirá allí, sino porque también en una sociedad abierta y socialmente avanzada como es la española se pueden tratar todas estas cuestiones con absoluta normalidad democrática.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Barra. A continuació, en representació del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, deixin-me començar, també, com han fet els diputats que m'han precedit, donant les gràcies i sent les meves primeres paraules de salutació, benvinguda, però sobretot d'agraïment a les amigues i amics de la plataforma pel dret a la mort digna; a tots aquells que avui són aquí o a aquells que han enviat *mails* dient que no podien ser-hi però que estaven igualment en aquesta discussió; a aquells que han estat també presents en els treballs de la comissió, però sobretot a aquells que porten anys treballant i perseverant en aquesta lluita.

Agraïment també als i les compareixents, que van ser diversos, i que en poques però intenses sessions de la comissió ens han aportat els seus coneixements, vivències, el seu treball, les seves recerques i el seu dia a dia professional. Després de sentir-los, poc més podem afegir avui nosaltres, diputades i diputats, al que ells ens han aportat.

Agraïment també als membres de la comissió, a la ponent i a les portaveus dels diferents grups parlamentaris, pel debat serè, encara que no sempre tots d'acord, però en tot cas també per autoimposar-nos que poguéssim fer les compareixences i al mateix temps complir un calendari.

Avui, per aquells que ho creiem, és un dia d'alegria, de felicitar-nos, però tenint clar que aquí no acaba res sinó que ens queda molta feina per fer; feina perquè ningú més hagi de morir sol com en José Antonio Arrabal. Volem reformar el Codi penal perquè volem despenalitzar l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi, i ho volem fer en paral·lel a posar-nos a treballar en una llei de disposició de la pròpia vida. Ho volem fer per defensar els principis de dignitat, autonomia i benestar del pacient, ho volem fer per defensar el dret a morir dignament i el dret a la pròpia vida.

Ens va dir José María Mena, des de la seva posició del dret: «L'eutanàsia és un bon termòmetre per mesurar la temperatura de la sinceritat de la voluntat de progrés dels legisladors.» I ens va dir Marcos Ariel Hourmann, des de la seva experiència: «És tan lloable seguir lluitant per continuar vius..., com aquells que diuen prou, volen acabar i demanen ajuda. Els primers tenen dret a escollir i un cert reconeixement social; els segons, no. Parlar d'eutanàsia és parlar de la mort, i la mort és tabú; sobretot en una societat adoctrinada en l'èxit dels finals feliços, encara ho és més, de tabú, el desig de voler morir.»

Com dèiem, aquesta proposta l'hem de portar al Congrés dels Diputats, i tenim esperances de majoria al Congrés dels Diputats perquè s'aprovi, perquè això ho avala un gran moviment social, també, darrere d'aquesta demanda. L'any 2007 el percentatge de gent que deia que era favorable a l'eutanàsia estava al 84 per cent al nostre país. Tenim un estat d'opinió favorable i volem cercar el màxim consens social i polític, lluny d'apriorismes, d'oportunistes polítics i de prejudicis i sectarismes ideològics. Parlem de dignitat, respecte i autonomia de les persones, com ho va fer i ho va escriure el Comitè de Bioètica de Catalunya l'any 2006.

Catalunya ha estat sempre capdavantera en la legislació sobre drets dels pacients, document de voluntats anticipades, lluita contra l'acarnissament terapèutic, i també en el desenvolupament de cures palliatives. I hem de continuar per aquest camí. Però és un camí paral·lel al que avui estem parlant. I hem de continuar exigint, com hem fet aquí, al Parlament de Catalunya, que volem equips palliatius vint-i-quatre hores, set dies a la setmana; reforçar la formació inicial i contínua dels nostres professionals, els

de medicina, infermeria i treball social, perquè el fi de la medicina sigui també tenir cura dels que no tenen curació i també ajudar a morir.

No volem contraposar, perquè no es pot fer, cures palliatives i eutanàsia, perquè ni la intencionalitat ni el procediment ni els resultats són els mateixos. En l'eutanàsia el metge no proposa, la decisió és del malalt, el domini del dret és del pacient, però ha de ser un acte mèdic; l'autonomia de la persona implica una tercera persona. Per això cal la modificació del Codi penal, per despenalitzar l'acte mèdic necessari, i formar els nostres professionals en el ben morir. Els hem d'ajudar a ajudar a morir, però també els hem de dotar de la màxima seguretat jurídica. L'eutanàsia compromet a tothom, és bàsic el context, el paper de les famílies, la comprensió, però compromet, i molt, els professionals. La seva major seguretat no vindrà només de la despenalització, sinó de la llei que l'ha d'acompanyar, la llei de disposició de la pròpia vida, que també ha de tenir cura i assegurar la seguretat jurídica del malalt. El garantisme ens ha de permetre que no hi hagi ni excessos ni males interpretacions. Aquí serà bàsica la implicació també dels professionals.

No caldrà que innovem molt, que a vegades ens agrada ser molt pioners..., i tenim àmplia expertesa internacional, i treballs realitzats, i a casa nostra, com les mateixes recomanacions contingudes en l'informe del Comitè de Bioètica. I era un treball paral·lel. Per això el Grup Socialista va demanar en el seu moment que constituíssim un grup de treball per avançar en paral·lel a la despenalització. No ha estat possible, però hi continuarem insistint, perquè aquesta llei no només ha de dotar de garanties jurídiques, sinó que haurà d'objectivar la situació del malalt; contemplar com expressa la seva voluntat, amb un requeriment exprés, seriós i inequívoc; quines persones hi han d'intervenir; quins controls i quins comitès específics de control i supervisió hi han; quin paper tindran els comitès de bioètica dels centres hospitalaris; s'hauran de respectar persones i professionals.

Per acabar, una reflexió, una reflexió molt dura, que ens va fer la Victòria Camps en una de les seves compareixences: caldrà pensar també en els menors. Es fa difícil fins i tot pensar-hi, però també la llei ho haurà de pensar i ho haurem de contemplar.

Però avui, com deia, és un dia d'alegria, en tot cas, d'esperança i de felicitar-nos tots i totes per haver avançat, perquè portem massa anys, moltes discussions, i els hi devem a molts que no hi han estat a temps.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Escarp. A continuació, en representació del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la senyora Àngels Martínez.

Àngels Martínez Castells

Gràcies. Bona tarda. Donar, com no pot ser d'altra manera, una vegada més la benvinguda, repetir els agraïments a la gent de DMD i amics i amigues que fan avui possible que arribem a un punt –que no serà un punt final, ni molt menys, és un punt i seguit– d'una tasca que hem treballat, elaborat, enriquit des de fa molts anys –molts anys; vostès ho saben, vostès van començar–, i que ara va, l'entreguem, el farcell, com el tenim, amb tota la riquesa que conté, l'entreguem al Congreso, perquè serà molt més fàcil seguir escrivint, elaborant, proposant després d'aquest punt i seguit si tenim, si aconseguim despenalitzar aquest article 143 –em sembla que és–, punt 4, del Codi penal.

És només esborrar un article? No, ni molt menys; és demostrar que es fa un pas de maduresa com a societat, que sabem escatir perfectament tota la problemàtica que travessa totes les facetes de la vida i de la mort i que de la mateixa manera que defensem la vida digna també defensem la mort digna, i que no volem imposar a ningú... –ho deia l'altre dia, ho escrivia l'altre dia la Milagros Pérez Oliva, en *El País*–, no volem imposar a ningú la condemna a viure en unes condicions que no són les desitjables, les que ell voldria, les que ell triaria, o les que ella triaria, igual com no acceptem i rebutgem la pena de mort. La pena de vida en condicions com les que explicava Sampedro és una condemna tan gran i tan indigna com la mateixa pena de mort.

Per això a mi em sembla –i ja s'ha dit, i es va discutir a la ponència– que una cosa són les cures palliatives, que estic molt d'acord que cal desenvolupar, fer extensives

vint-i-quatre hores a tot el territori, etcètera, i l'altra cosa és aquest pas, aquest salt qualitatiu, en el que nosaltres com a grup treballem des de fa molt temps, i que a més a més voldria dir que hi treballa gent visible i gent invisible. I voldria dir que, pel que a nosaltres respecta, hi ha tres Martes que han acompanyat molt aquest projecte amb molt d'interès: una invisible –poca gent, potser, la coneix–, la Marta Otero, del grup; una visible –ha presentat aquí mocions al respecte–, la Marta Ribas, i després, molt propera a mi, la Marta Sibina, que em va admirar amb la fermesa, el coneixement, l'expertesa i la passió amb què defensava una llei en què moltes d'aquestes coses que l'Assumpta Escarp deia «és que haurem de veure no sé què» ja estan vistes; estan vistes, estan analitzades, estan repassades i més que repassades, en benefici de les persones que veuen seguir vivint com una pena similar, en negatiu, al que és la pena de mort.

Nosaltres no podem seguir defugint o no fent front a aquesta fallada política legislativa que hi ha; no podem legislar perquè els pacients, les pacients, el personal mèdic, tothom tingui una sanitat en condicions, una vida digna, etcètera, i, arribat a un punt, aixequem les esquenes, aixequem les espatlles i diguem: «No, no, d'això no en volem saber res», i no acceptem que ajudar a morir dignament és un acte mèdic més, que no ha de dependre de la bonhomia, la qualitat humana del personal mèdic, sigui metge, sigui infermera, sinó que ha de ser un acte mèdic més que acompanya tots i cada moment de la nostra vida fins al moment definitiu, últim, i que no pot ser, com deia el doctor Luis Montes, que, depenent de la loteria de l'equip mèdic que et toqui a l'hospital, tinguis una bona mort o una mala mort. No pot ser.

La política ha d'intervenir, la política ha de desitjar, naturalment, que les vocacions s'acompanyin d'humanització i no crear tensions deontològiques, sens dubte, però ha d'acceptar que en aquest Codi penal..., que, ens deia en la presentació que va fer, en la ponència que va fer el senyor Mena, en el fons, en el fons, i anant endarrere, estava inspirat en un text del 1830 i escaig, quan a Barcelona encara hi havien les muralles..., doncs, calia derrocar aquests prejudicis, derrocar aquestes muralles i obrir la via a aquest acte mèdic que permetés que es complissin les darreres voluntats sense penes ni per a la família, ni per a la persona que s'hi troba, ni per al professional o els professionals que l'acompanyen.

Jo voldria acabar com d'alguna manera vaig acabar també en la darrera ponència, quan varen parlar un doctor de Vic, especialista precisament en palliatius, i el doctor Marcos Ariel Hourmann, una de les persones que han estat víctimes d'haver posat els seus coneixements mèdics i la seva humanitat per davant del que en un determinat moment deien les lleis. I ell, que després –una mica, suposo, també com a catarsi– va escriure aquell llibre, *Morir viviendo, vivir muriendo*, acaba el llibre dient, després de tot el que havia passat i les facècies i fugides que va haver de fer: «Sí, creia saber lo que era lluitar en la vida, pero todavía me quedaba mucho por aprender.» Com una mica ens queda a tots i a totes, no?

Però l'important era no rendir-se davant de l'incomprensible, aprendre a manegar el dolor –i per això van molt bé les cures palliatives, sens dubte–, però el dolor des de la perspectiva de no deixar-se vèncer pel mateix dolor, i que cada dia, per més difícil que comenci, si hi ha una societat atenta, si hi ha uns polítics que saben donar la cara, hi ha l'esperança de que sigui millor, i de que la llibertat és quelcom pel que val la pena lluitar, i que no s'arriba a aquesta llibertat des del no compromís i no s'hi arriba des de la indiferència, i que en totes les facetes de la vida, la mort, deia ell –i, jo dic, també en la política–, la mort, la humanitat, és la base de tot. I finalment conclouia que quan es perd la por a morir s'arriba a tenir l'expressió màxima de la llibertat.

Això, poder-ho fer en col·lectiu des d'un parlament i amb unes majories que cada vegada ho siguin més, anant ara –agafant aquest farcell de saviesa, d'experiència, de treball, de dolor– cap a la Marta i el Joan i que després ens el tornin perquè també des de Catalunya puguem fer la nostra pròpia llei, crec que serà el millor que ens pot passar.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Martínez. A continuació, en representació del Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Honorable presidenta, consellers absents, amics de DMD, diputada Sibina –amb qui vam tenir un interessant debat a 8TV fa uns mesos–, avui se'ns presenta un nou text sobre una qüestió límit. I hem de reconèixer, senyors i senyores diputats, que quan un aborda aquestes temàtiques límit, de frontera, de frontera entre la vida i la mort, entre la dignitat i el patiment, entre la norma pública i la consciència individual, quan un aborda aquestes qüestions límit, sempre són més clares i nítides les preguntes que les respostes. I per això hem d'abordar aquests debats de frontera amb prudència i sensibilitat, perquè la frontera sempre és una línia fina, i és fàcil caure. Prudència i sensibilitat no signifiquen neutralitat; vol dir reconèixer la dificultat del tema, vol dir respectar les mirades dels altres i, partint des d'aquesta perspectiva oberta, prendre posicionament, arribar a unes conclusions i defensar-les.

Se'ns presenta avui una proposició de llei per despenalitzar el suïcidi assistit. I nosaltres hi votarem en contra. Ho fem perquè tenim la convicció que la despenalització seria perjudicial per al bé comú social i per a la praxi mèdica en particular. Ho fem perquè considerem que la protecció institucional de la vida és un pilar central del nostre model de civilització. Ho fem perquè pensem que la nostra vida comunitària, i molt particularment el nostre model de protecció social, té com a fonament l'imperatiu ètic de no acabar amb la vida de l'altre. I ho fem, a més, perquè la proposició que avui se'ns presenta és sobrera: es demana al Congrés dels Diputats la despenalització del suïcidi assistit, però resulta que durant aquests mesos el Congrés dels Diputats ha discutit almenys dues vegades lleis molt similars a aquestes, i prova d'això és que hi ha la diputada que la va presentar al Congrés dels Diputats; en un debat, per cert, que va ser apassionant i va ser de gran nivell parlamentari, per totes les intervencions, i val la pena llegir-ne les actes. Uns dies més tard..., les Corts la van rebutjar, però uns dies més tard van donar llum verda a un projecte de llei sobre mort digna de Ciutadans, un projecte de llei, per cert, del qual el PDECAT va votar en contra.

Centrem-nos ara en el debat concret. Ras i curt, el que nosaltres defensem és que cal eliminar el dolor, no eliminar la persona que pateix dolor. El que nosaltres sostenim és que hem d'acompanyar millor les persones al final de la seva vida, no acabar amb la seva vida. El que nosaltres afirmem és que hem de posar la medicina al servei de la vida i no al servei de la causa de la mort. És més fàcil donar un passaport a l'altra vida, però és més humà, és més civilitzat, és més alliberador posar remei al dolor, a la solitud, a la depressió que viuen les persones malaltes i que, molts cops, com s'ha dit abans, és la causa que impulsa a demanar posar fi a la vida.

S'ha de dir que el debat sobre el final de la vida és escaient; és escaient en un moment en què la tècnica ens permet allargar la vida però no garanteix la qualitat de la vida. I és normal que moltes persones diguin: «Hi ha un moment per a tot, a la vida; hi ha un moment per viure i hi ha un moment per morir.» Però, per això, davant de l'acarnissament terapèutic, nosaltres defensem que hem de construir entre tots una bona ecologia humana de la mort. Però el que aquí es proposa no és una bona ecologia humana de la mort; el que aquí es proposa és una tecnocràcia de la mort.

La despenalització del suïcidi és el primer pas cap a la industrialització de la mort. Tots volem una mort digna. Però això què vol dir? Per nosaltres una mort digna vol dir un traspass amb el mínim dolor possible, en un clima d'intimitat i dignitat; vol dir la possibilitat d'estar envoltat i acompanyat de les persones estimades; una mort digna vol dir un final convenientment informat, on es respectin les voluntats del pacient, amb l'atenció mèdica, psicològica i espiritual desitjada. I crec que aquí hi ha un ampli perímetre per a l'acord. Abans es deia: la diputada Marta Ribas va presentar fa uns mesos una moció que al principi va provocar..., només tenia un punt i va provocar moltes divergències, però al final la vam aprovar gairebé per unanimitat. Hi ha un gran consens sobre aquest camí per a una bona mort, entre els grups parlamentaris, per aconseguir un final de la vida amb dignitat.

Vam acordar que la Generalitat creés aquest any mateix un observatori de la mort a Catalunya, i hem d'agrair a associacions com les que avui ens acompanyen que posin el debat sobre el final de la vida sobre la taula del debat polític. Vam aprovar potenciar el document de voluntats anticipades, perquè la mort no pot ser només una fatalitat natural, una cosa que ens passa, que ens aclapara, que ens aixafa; la mort és part de la vida

personal i, com a tal, hem de poder humanitzar-la, orientar-la, conduir-la. Vam aprovar donar un fort impuls a les cures palliatives; abans el diputat de Ciutadans ens ha explicat amb bastant detall la situació de les cures palliatives a Espanya. I què n'ha fet, de tot això, el Govern? Què n'ha fet, de tot el que vam acordar? No hi és per contestar.

Però de tot això, de totes aquestes mesures que vam acordar, aquesta llei no en parla, no en parla en absolut. La llei que vostès presenten –i els ho dic amb tots els respectes– és molt fluixa, és una llei mandrosa, feta des dels laboratoris ideològics, i no des de les plantes dels hospitals. La bona mort mereix més que un article –més que un article–, una mica menys de propaganda i una mica més de treball. Els seus companys a Madrid han presentat almenys vint articles –vint articles–, però aquí només hi ha un únic punt: la despenalització de l'assistència al suïcida; el que vostès proposen és que en certes condicions es despenalitzi l'homicidi. I l'objectiu final és que el sistema sanitari i els seus professionals puguin esdevenir, si cal, prestadors de la mort. La mort com a prestació sanitària, aquest és l'objectiu.

I això per nosaltres és una greu equivocació, ho és, perquè al final el sistema sanitari es basa en la confiança entre el metge i els pacients. Però, si entreguem als doctors les claus de la mort, tot el sistema queda distorsionat. Volem una medicina al servei de la vida, nosaltres; no una medicina lliurada a la causa de la mort.

I no oblidem el caràcter pedagògic que tenen les lleis i els efectes socials que té tota norma. La normalització de l'eutanàsia interferiria en la praxi i en la investigació mèdica, i podria exercir també una pressió subtil, una microviolència, si a vostès els agrada utilitzar aquest llenguatge, sobre les persones grans que pensen que potser han de fer un pas al costat.

En parlar d'eutanàsia molts cops es parla de vides indignes. I jo em pregunto: on està la indignitat? En la persona que pateix? No. En les condicions de la seva vida. Doncs, llavors, solucionem les condicions de la seva vida, centrem els esforços en solucionar la depressió, la desesperança, el dolor que pateixen, i no tant en posar fi al subjecte que pateix. És clar que això requereix més esforços de tots, i segurament nosaltres no hem fet suficient.

Però avancem encara un pas més. Perquè és veritat que si hi ha un argument fort en el discurs proeutanàsic és el de l'autonomia del subjecte, i és un argument potent. Però cal recordar –i ho deia abans la diputada socialista– que aquí no es..., no deia exactament això, però que aquí no estem parlant de l'autonomia del subjecte, sinó de com intervenen terceres persones en la seva decisió d'acabar amb la seva vida. Per tant, estem parlant de si l'homicidi consentit ha d'acabar esdevenint una prestació.

I, escoltin, vostès mateixos reconeixen que l'autonomia de la voluntat, que l'autonomia del subjecte és un principi i una premissa fonamental de la vida social, però no és l'única. Perquè vostès diuen: «Vostè, amb els seus diners, pot fer el que vulgui.» No: una part, per equitat social i per justícia social, l'ha de destinar a no sé què. L'escola, no pot triar exactament la que vulgui, no?, perquè hi ha un principi de justícia i d'equitat també educativa, etcètera, que el principi de l'autonomia de la voluntat no és l'únic que regeix en la legislació.

Podríem objectar, vostès podrien objectar que, clar, que aquí el que es proposa és despenalitzar l'eutanàsia en casos molt concrets, amb plena consciència, amb plena voluntarietat, en casos irreversibles i colpidors. Bé, utilitzar casos extrems és..., sí, és una bona, és una vella tècnica, també, de comunicació, i funciona. Però legislar des dels extrems sempre és complicat. I cal comprendre aquestes situacions, cal comprendre-les amb empatia; i ho dic sincerament. Precisament en aquesta línia de major empatia es va modificar ja en el seu moment el Codi penal l'any 95; prova d'això és que no hi ha hagut entrades a presó per aquest delictes. Però el que no podem és convertir els casos extrems en criteri de legislació i normalitzar-ne la pràctica.

Han parlat abans del pendent Iliscadís, i nosaltres creiem que és veritat. Aquest és el primer pas, i ho demostra l'experiència, per exemple, d'Holanda, de Bèlgica... Fa uns dies –i acabo, presidenta–, el Govern holandès va presentar el seu informe quinquennal sobre l'eutanàsia. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) El mateix Govern reconeix que des del 2005 els casos d'eutanàsia s'han triplicat. El Govern explicita també que un 23 per cent dels casos no s'havien informat a l'Administració tal com preveu la normativa...

La presidenta

Senyor Sánchez, ha exhaurit el temps.

Fernando Sánchez Costa

...i en més de quatre-cents casos la mort es va provocar sense comptar amb la petició explícita del malalt.

Senyores i senyores diputats, treballem per la bona mort, treballem perquè ningú perdi l'esperança, treballem perquè la nostra cultura pugui ser sempre un impuls per a la vida, i no una rendició...

La presidenta

Senyor Sánchez, ha exhaurit el temps.

Fernando Sánchez Costa

...davant la mort.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Sánchez. A continuació té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Primer de tot, gràcies als amics i a les amigues de l'associació Dret a Morir Dignament, que estem aquí per vosaltres; això sembla que és bastant obvi. Per tant, gràcies pel que ens heu acompanyat, pel que ens heu suggerit i pel que ens heu pressionat, en el bon sentit de la paraula, per arribar a aquest moment. I gràcies també a l'Alba Vergés, pel treball que ha fet com a relatora de la ponència; ho has fet amb ganes, ho has fet amb energia i ho has fet amb paciència. Com també, i ja s'ha dit, a totes les compareixences que ens han ajudat a perfilar una proposta més clara i, sobretot, a créixer molt –ho deia l'Àngels, no?–, a créixer molt com a persones, a créixer molt en l'acceptació, en el coneixement i en la dignificació del que estàvem parlant.

Seré..., ras i curt, anirà això, perquè penso que tot està dit, ho hem discutit moltes vegades, durant molt de temps... I simplement recordar que nosaltres, com a CUP - Crida Constituent, donarem suport a aquesta proposta, perquè arribi al Congrés i perquè torni a obrir aquest debat que ja s'ha dit, profundament fructífer, sobre l'eutanàsia, i que l'obri a nivell de tot l'Estat, no? Ens sembla important; som solidaris amb la resta de pobles de l'Estat.

Ara bé, mentre tot això ho hem discutit, valdria la pena pensar que aquí a Catalunya, i parlant del dret de l'autodeterminació, tal com ja vaig citar, ens recordava el Salvador Pàniker: «Mal podríem defensar el dret a l'autodeterminació col·lectiva si abans no defenséssim quelcom que és prioritari, que és l'autodeterminació personal.» Per això creiem que cal començar a treballar el desenvolupament d'una llei pròpia, una llei nostra, aquella llei que, gràcies al referèndum d'autodeterminació, gràcies a la república catalana que aconseguirem, ens lliuri de dues coses: primer, de l'amenaça constant d'un *código penal* que no reconeixem i que mai hem fet nostre, i segon, de les barreres que en aquests moments encara tenim per fer-ne una de pròpia, no?

Per què? Perquè la llei que volem és la llei que reconegui des de casa el dret a la mort digna, aquesta mort digna, que també ens ho deia abans l'Assumpta Escarp, no?, amb tota la seva complexitat, amb tota la complexitat que abasta des de com tractem el tema dels menors, des de fins on i quan hi han les condicions, de fins on i fins a quin grau hem de comptar amb els palliatius, etcètera. Però una llei que faciliti i que ajudi tant des del punt de vista emocional..., ja no cal dir dels drets, però des del punt de vista emocional i des del punt de vista mèdic, que ajudi mèdicament a un traspàs voluntari i en condicions, no?

I jo penso que això és al que ens emplaça, al que quedem emplaçats avui en aprovar el que aprovarem. I penso que aquí us continuarem necessitant moltíssim, associació Dret a Morir Dignament. Us continuarem necessitant, perquè hem pogut tenir present i hem gaudit de la vostra vehemència, del vostre coratge, i també, jo diria, de la vostra saviesa, fruit d'una gran dosi d'humanitat i de convenciment en la justícia d'aquest dret, no? Perquè en última instància jo penso que el que hem estat tractant tot aquest temps

és el dret substancial a viure al més dignament possible i a morir amb tota la dignitat merescuda.

Gràcies a vosaltres, gràcies a tots.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Serra. A continuació té la paraula el diputat no adscrit, senyor Germà Gordó. Vol sortir al faristol o ho farà de l'escó estant?

Germà Gordó i Aubarell

Ho faré d'ací mateix. Gràcies, presidenta. Agrair la presència de la gent de DMD i d'altres representants d'altres entitats. Jo vull dir que hi votaré en contra, i és un vot no mancat de dubtes, però sí que els vull dir que és un vot ple de responsabilitat, és un vot ple de consciència i pensant sols en el bé comú, pensant sols en el bé de les persones.

Entenc la resta de posicionaments, alguns de molt ben raonats. Jo vaig tenir l'oportunitat de parlar amb el personal de la gent de DMD, i l'entenc, i està ben raonat. Fins i tot he d'admetre una cosa: que em puc equivocar amb el meu vot. Però també els he de dir que crec fermament que m'equivocaria molt més si no votés en consciència.

I per això, tot i respectant la resta d'opinions, hi votaré en contra.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Gordó. A continuació té la paraula la senyora Alba Vergés, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Bona tarda altre cop a totes i a tots. Des del Grup Parlamentari de Junts pel Sí, ara sí, complementant el que ja vam dir en el debat d'inici de..., quan vam començar aquesta tramitació en sessió plenària, voldria afegir, com a resum de tot allò que hem anat escoltant a les compareixences, que sens dubte el resum és que sí, que estem fent allò que cal, allò que demanda la societat catalana, allò que és necessari per molts i molts motius; que estem fent un pas important; que treure de l'àmbit penal una pràctica, com poden ser l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi, per regular-la respon a una demanda social, i també compta amb un suport social creixent.

Despenalitzar és, doncs, necessari perquè les persones sàpiguen que tenen dret a recórrer a l'eutanàsia o a l'ajuda al suïcidi; però tenir el dret no vol dir ni desitjar-lo ni haver-lo de fer efectiu. Despenalitzar és necessari també per als professionals que es veuen captius del marc legal vigent a dia d'avui; necessari per deixar d'imposar a través del Codi penal una voluntat concreta i única, i començar a escoltar les múltiples i diverses voluntats, perquè són voluntats personals de cada una de les persones que es poden trobar en aquesta situació.

I per això vull posar èmfasi en les oportunitats de la regulació que s'obre amb la despenalització de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi. Abans, diputats, deien que això havia d'anar en paral·lel, i hi puc estar d'acord, però hem de començar per un pas, també, pel que deia la diputada Gabriela Serra, per poder tenir una llei pròpia, començar-la a treballar, que és el que crec que ens pertoca des d'aquest Parlament.

Les oportunitats d'aquesta regulació són, en primer lloc –en primer lloc–, el respecte a les decisions personals. En segon lloc, la protecció de les persones més vulnerables, la protecció de la pràctica professional, les garanties ètiques, fugir de les arbitrarietats i, evidentment, en un marc de regulació que, tal com diuen les compareixences que tinc anotades a la meva llibreta, hauria d'estar emmarcat en l'àmbit de salut.

Les diferents compareixences ens han fet adonar que la societat catalana ja s'ha dotat de tot allò possible per estirar la llei al màxim, intentant garantir dins el marc legal vigent el respecte a la voluntat de les persones que volen prendre una decisió sobre la seva pròpia mort. Tenim guia sobre el consentiment informat; tenim guia de consideracions de voluntats anticipades; tenim, evidentment, mocions aprovades en el Parlament de promoció d'aquest document de voluntats anticipades; tenim la Carta de drets i deures de la ciutadania; tenim les recomanacions als professionals per a l'acompanyament al final de la vida; tenim les consideracions respecte al rebuig al tractament. Catalunya ha volgut avançar sempre i és pionera en cures palliatives, però una cosa no treu l'altra. Com també tenim un informe extens, complet, concret, sobre l'eutanàsia i l'ajuda al

suïcidi fet el 2006, però que, tal com es va mostrar a les compareixences del Comitè de Bioètica, té plena vigència onze anys més tard. Onze anys! Han passat onze anys des d'un informe que té completa vigència.

Ho hem estirat tot, absolutament. Els primers que estiren són la societat catalana, la societat civil. Ho hem estirat tot amb les normes fetes des del mateix Govern per regular l'atenció al final de la vida. I ara, tal com deia la diputada Gabriela Serra, necessitem aquesta llei nostra, aquesta llei pròpia que podem fer des del Parlament de Catalunya, amb plena sobirania.

I és cert; ara agafem aquest farcellet, que deia ella, aquest farcellet, i el passem com a testimoni, o el regalem, o diguem-li com vulgueu, amb fraternitat, amb total fraternitat, a tots els ciutadans de l'Estat espanyol, que espero que serveixi de palanca per poder fer el canvi també a nivell de tot l'Estat.

Vull repetir una de les frases que vam sentir en una compareixença, que deia..., i per a tranquil·litat també de diferents grups que s'han mostrat en contra de la proposta que estem avui aquí... Deia: «La tranquil·litat de saber que tenen dret a aquest recurs ajuda les persones fins i tot en no voler recórrer a l'eutanàsia o a l'ajuda al suïcidi, sinó a esperar amb més tranquil·litat la mort.» I això lliga amb el que deia el senyor Sánchez Costa; sí que lliga, lliga molt. I, per tant, això que fem avui aquí no es contradia ni amb voler fer una atenció de qualitat al llarg de la vida, ni amb voler impulsar de cap manera que la gent vulgui anar cap a aquest recurs..., sinó donar la tranquil·litat que poden accedir a aquest dret.

Donem drets donat que ho hem estirat absolutament tot. I aquest és el sentit i l'objectiu final del que avui estem fent. I farem una regulació que posi les condicions que calen sota les quals es podria permetre i sol·licitar l'eutanàsia i el suïcidi mèdicament assistit, amb una definició clara dels conceptes, les característiques que han de tenir els pacients i els requisits que s'hauran de complir per part, també, del sistema sanitari i del personal sanitari en la presa de decisions i en l'actuació, per no deixar mai més els professionals sols davant d'una demanda real que tenen dels seus pacients.

I sobretot pel que fa a la supervisió i control i composició i tasques i competències dels òrgans que en tinguin responsabilitats. Ningú diu que despenalitzar vulgui..., treure de l'ordenament jurídic una pràctica. El que diem és que no la volem penalitzar; no volem posar penes a sobre d'una pràctica que és una demanda i un respecte a la voluntat de les persones. Crec que hem d'estar orgulloses i orgullosos de, finalment, respondre, després de molts anys de persistir, a una demanda justa, amb l'esperança de que es recollirà aquest testimoni i se'n podrà fer bon ús i enviar a bon port. Des del Parlament de Catalunya caminarem sols i caminarem amb la convicció de que ara hem fet un pas, però que ens en queda un altre que és molt més rellevant. Però tenim ben cert que la societat catalana està preparada i està a punt, tenim ben cert que tenim experts, i ho hem pogut saber, i tinc aquí tota la llibreta de les compareixences amb un contingut que és excepcional.

Demano una altra vegada no barrejar –no barrejar– el que són les cures palliatives, el que és l'atenció al final de la vida amb el que és el reconeixement d'un dret que cadascú lliurement podrà decidir si el vol exercir o no.

I aquest testimoni que dona el Parlament de Catalunya avui al Congrés dels Diputats amb tota la fraternitat..., que espero que el sapigueu defensar diferents diputats i diputades del Congrés espanyol, siguin diputats i diputades escollits a Catalunya o no... Però nosaltres caminarem per aquesta regulació sigui a través d'un grup de treball..., o una nova llei que de ben segur respondrà també al que fa anys i panys estan lluitant des de l'associació Dret a Morir Dignament i moltes altres persones que treballen en ètica i que treballen pel reconeixement de drets als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vergés.

Un cop acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a votar el conjunt del text del dictamen.

Comença la votació.

El Dictamen sobre la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés la Proposició de llei de reforma de la Llei orgànica 10/1995, del 23 de novembre, del Codi penal, de despenalització de l'eutanàsia i l'ajuda al suïcidi, ha estat aprovat per 92 vots a favor, 12 en contra i 25 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Declaració del Parlament de Catalunya d'homenatge als refugiats asturians de la Guerra Civil i al Centro Asturiano de Cataluña

401-00029/11

El següent punt de l'ordre del dia és la Declaració del Parlament de Catalunya d'homenatge als refugiats asturians de la Guerra Civil i al Centro Asturiano de Cataluña.

Em plau comunicar a la cambra que ens acompanyen el vicepresident i membres del Centro Asturiano de Barcelona. En nom del Parlament els dono la benvinguda.

I demano a la secretària quarta, la senyora Ramona Barrufet, que doni lectura de la declaració.

La secretària quarta

«Declaració del Parlament de Catalunya d'homenatge als refugiats asturians de la Guerra Civil i al Centro Asturiano de Cataluña.

»A final d'agost del 1937 començà l'arribada a Catalunya dels primers contingents de refugiats de guerra asturians, organitzada pel Consejo Soberano de Asturias. A Catalunya va ésser el Centro Asturiano, entitat fundada el 1930, l'entitat encarregada d'atendre les més de seixanta mil persones que hi van trobar refugi mentre va durar la guerra, sota la direcció del seu principal responsable, José Barreiro. En la seva tasca va tenir la col·laboració de les institucions republicanes i de les organitzacions polítiques i sindicals presents a Catalunya.

»Avui, quan es compleixen vuitanta anys d'aquell esdeveniment, el Parlament de Catalunya vol retre homenatge a la memòria de les persones que van cercar i trobar refugi a Catalunya, al Centro Asturiano de Cataluña i a les institucions i entitats catalanes que, des del principi del conflicte, van atendre els milers de persones acollides a Catalunya.

»El Parlament de Catalunya els ret aquest merescut homenatge i convida la ciutadania a conservar la memòria d'aquells esdeveniments i de la voluntat d'acollida de la societat catalana, que avui persisteix davant dels milions de persones que cerquen refugi fugint de la violència desfermada en llurs països d'origen.

»Palau del Parlament, 25 de juliol de 2017.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

El següent punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpellació al Govern sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística

300-00197/11

Per a exposar-la té la paraula el senyor Rafel Bruguera.

(Pausa.)

Diputat, quan vulgui.

Rafel Bruguera Batalla

Sí; gràcies, presidenta, amb el seu permís. Diputades i diputats, consellers, conseller de Cultura, bona tarda. En primer lloc, conseller, permeti'm que li desitgi sort i encert. Pels socialistes la cultura és un element essencial del benestar d'un país. Pot comptar amb la nostra col·laboració lleial des del paper, evidentment, que assumim d'oposició útil i constructiva, i també pot comptar amb la predisposició dels socialistes al diàleg i, en tot el que sigui possible, a l'acord. I avui precisament tenim una oportunitat per de-

mostrar-ho vostè i jo; perquè, si hi ha voluntat política –i ja li avanço que nosaltres la tenim totalment–, hi ha marge per arribar a unes conclusions satisfactòries per a ambdues parts i, per tant, a un principi d'acord pel que fa al tema pel qual avui l'interpello. Espero, intentaré convèncer-lo, espero..., a veure si soc capaç de fer-ho.

Avui fa vint-i-cinc anys de la inauguració dels millors jocs olímpics de la història moderna, els de Barcelona 92. Més enllà de la vessant esportiva, els jocs també varen ser un èxit perquè varen ser vistos i assumits en el seu conjunt com un projecte i una oportunitat únics per al país i varen comptar amb la implicació de totes les administracions i l'entusiasme col·lectiu dels catalans i les catalanes. Crec que val la pena recordar-ho avui que tenim un país que corre el risc de fracturar-se socialment i política. Potser algú es pot preguntar què tenen a veure els jocs olímpics amb la interpellació que li formulo en nom del Grup Parlamentari Socialista. Espero que al final de la meua intervenció s'entengui el paralelisme. En tot cas, la lliçó que ens varen donar els jocs olímpics l'hauríem de tenir sempre present i no oblidar-la mai.

Uns pocs anys abans dels jocs havia anat quallant un altre gran projecte de país, aquest clarament polític, entorn de la necessitat de protegir, potenciar i millorar l'aprenentatge, el coneixement i l'ús de la llengua catalana, com a element essencial per a la cohesió i la integració social de Catalunya. En definitiva, estem parlant, evidentment, de la promoció i la normalització del català. Aquest gran acord de país, que alguns qualificarien avui d'estructura d'estat, el vàrem protagonitzar especialment –i dic «especialment» i no «únicament»– el PSC, el PSUC i Convergència Democràtica de Catalunya, amb personatges clau –i tampoc voldria que ningú se sentís marginat– com Marta Mata, Maria Aurèlia Capmany o Aina Moll. Aquest acord es va concretar en dues grans estratègies, amb dues grans potes, que es varen anar dibuixant i implantant al llarg de la segona meitat dels anys vuitanta i els primerencs anys noranta.

En primer lloc, el model d'immersió lingüística a l'escola, que els socialistes hem defensat i defensem, basat fonamentalment en una única xarxa educativa que rebutjava la segregació i apostava per la integració. El primer programa d'immersió lingüística, el PIM –així se'n va dir, així se'n deia–, es duagué a terme el curs 1983-84, i no per casualitat es va implantar a dinou escoles de Santa Coloma de Gramenet. El curs 92-93 l'escola en català arribava a la totalitat del país i es convertia en el model d'ensenyament a tot Catalunya. I segon gran acord de país, segona gran pota: el model del Consorci per la Normalització Lingüística, del qual els ajuntaments –tots, però especialment els catalanistes i d'esquerres– en vàrem ser –en varen ser– els principals impulsors i defensors. D'això fa vint-i-vuit anys.

Doncs, bé, avui correm el risc de trencar una d'aquestes dues potes, un d'aquests dos grans acords, el model del Consorci per la Normalització Lingüística, consensuat fa gairebé trenta anys. El Govern ha presentat una modificació dels estatuts del consorci que trenca, al nostre entendre, aquest acord i aquest consens. I els fractura per dues raons, una de formal i una altra de fons. La raó formal: estem davant d'una decisió unilateral del Govern, sense cap mena de diàleg i molt menys d'acord amb les forces polítiques i els ajuntaments consorciats. I la raó de fons: estem en desacord amb bona part del contingut concret de les modificacions que es pretenen introduir als estatuts del consorci. Ras i curt, conseller, la modificació que es pretén significa que els ajuntaments passen a tenir un paper secundari, un rol de comparsa dins del consorci. Gairebé, pagar i callar, o pagar i creure. En què ens basem per fer aquesta afirmació? Per als socialistes la proposta, com a mínim tal com està avui plantejada, és inacceptable per diferents motius.

És una proposta, com ja he dit, unilateral, feta de manera opaca i presentada directament als òrgans de govern del consorci, un govern on la Generalitat en té majoria. Trenca el diàleg inicial, també ho he comentat, entre els ens locals i el Govern a l'hora de definir les polítiques lingüístiques al territori. Es marginen els ens locals, que perden capacitat d'anàlisi i de decisió i passen només a tenir obligacions. La proposta significa una recentralització absoluta del consorci. El Govern passa a tenir la majoria i el control absolut tant del consell d'administració i el ple com dels consells dels centres de normalització lingüística del territori. Aquests, els centres de normalització, passen a ser presidits per un representant de la Generalitat en comptes d'un alcalde o regidor, que és el que estableixen els estatuts vigents.

El ple del consell perd poder de discussió i de decisió. El consell d'administració, la presidència i la gerència passen a tenir el control absolut de tot el consorci –programes, plantilles, pressupost, etcètera–; el ple ni tan sols els ha d'aprovar, només n'ha de ser informat i tenir-ne coneixement. Els criteris en què es basa la proposta per establir les obligacions econòmiques tampoc s'expliquen, més enllà de que és un criteri de nombre de població. S'estableix, finalment, un canvi important pel que fa a la restricció dels ens consorciats a l'hora de fer activitats de normalització lingüística duplicades o al marge dels programes del consorci. Actualment aquesta restricció afecta tant la Generalitat com els municipis; els nous estatuts ho limiten només –o la proposta de nous estatuts– als municipis, i queda la Generalitat alliberada d'aquest compromís.

Conseller, per què? Per què aquest canvi? A què obeeix? Quina és la intenció? És una porta oberta a la privatització d'alguns programes del consorci? Ens agradaria que ens tragués de dubtes. Aquests són alguns dels principals motius de discrepància de la proposta d'estatuts. Conseller, no neguem la major. És a dir, no neguem la necessitat de reformar, modificar i actualitzar els estatuts del consorci. Entenem que cal adequar-se a la Llei de règim jurídic del sector públic, i també podem entendre l'obligació d'adaptar-se a l'ARSAL, tot i que és una llei que nosaltres, com vostè sap, no hi estem d'acord i la volem derogar, però creiem que per fer-ho cal el concurs dels grups parlamentaris i molt especialment el diàleg i l'acord amb els ens consorciats, amb els ajuntaments, a través de les associacions municipalistes –la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis.

No ens val que es digui que la proposta de modificació dels estatuts comptarà amb una informació pública en la qual tothom hi podrà dir la seva, perquè els estatuts els aprovarà definitivament el Govern i pot no fer cas de les al·legacions presentades. Nosaltres defensem i proposem que el text que es sotmeti a informació pública hagi comptat prèviament amb la participació dels ens consorciats; que ja es disposi, per tant, d'un principi d'acord, tant institucional com polític. El que li proposem, conseller, no és una maniobra de distracció per deixar *sine die* la reforma dels estatuts, l'hi dic seriosament, l'hi dic de veritat. Creiem que amb voluntat de cooperació en poques setmanes, en un parell de mesos, l'acord i el consens poden ser possibles.

Vaig acabant, conseller. No posi els ajuntaments en la disjuntiva d'aprovar o rebutjar en el seu ple municipal uns estatuts unilaterals. Repeteixo per enèsima vegada: cal un acord previ. I torno al principi de la meua intervenció: la nostra predisposició al diàleg i l'acord és total. La prova la té en el fet de que no hem tingut cap inconvenient en fer-li arribar el posicionament del partit abans de la interpellació que ara li formulo. Espero que ho interpreti com un gest al diàleg i a l'entesa i, a més a més, amb tota franquesa i sinceritat.

I ara sí que acabo: unes setmanes abans del dia d'avui fa vint-i-cinc anys, el 13 de juny, recalava al meu poble des d'Olimpia la flama olímpica. La cerimònia que es va dur a terme portava per lema: «Empúries port, Empúries pont, Empúries porta, Empúries pacte.» Per mi és una de les millors definicions del federalisme que defensem els socialistes. Conseller, comencem a recuperar l'esperit federal que en temes importants de país havíem practicat en altres moments, com he explicat a la meua intervenció. Recalem plegats al port, bastim un pont entre uns i altres, obrim la porta al diàleg i segelem un pacte. L'interès general del país segur que ens ho agrairà.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Bruguera. Respon el senyor Lluís Puig, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Lluís Puig i Gordi)

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, diputat Bruguera, primer de tot, demanaré la condescendència dels assistents en aquesta estrena meua en aquest paper. Ja que vostè citava aquests orígens del consorci, dir-li que en aquells moments jo estava aquí al darrere, fent guàrdies amb el Servei d'Extinció d'Incendis de l'Ajuntament de Barcelona, i des de llavors fins ara he pogut tenir ocasió de venir a aquest hemicicle en diferents circumstàncies, diferents motius i sempre amb un respecte total i absolut per la feina que aquí s'ha fet. Per tant, dir-vos que un plaer, poder començar avui, i poder

començar avui des d'aquesta responsabilitat parlant d'un tema tan cabdal per al país com és el Consorci de Política de Normalització Lingüística.

Li agraeixo també que hagi citat Maria Aurèlia Capmany, perquè precisament el Govern acabem de declarar l'any vinent Any Capmany, l'any que farà cent cinquanta anys del naixement de l'Aureli, del seu pare, i el centenari del naixement de la filla, Maria Aurèlia Capmany. Per tant, dos personatges ben diferents de dedicació, però amb un fons i uns fonaments culturals inqüestionables, em sembla, per part de tothom qui faci una mica de visió històrica del país, diguem-ne, no? Per tant, serveixi aquest agraïment també com a mà estesa per a aquest diàleg que avui ens permet fer des d'aquí, diguem-ne, no?

Ens pertoca treure'l de dubtes perquè, precisament, l'adequació d'aquests estatuts a una legislació actual ens és imprescindible. Semblarà potser anecdòtic, però, clar, fa vint-i-nou anys –vostè sembla que s'atorgava una miqueta la paternitat de la creació–, això, doncs, hi va haver una maternitat, que era el Govern que hi havia en aquell moment. Per tant, m'imagino que de tots els costats de l'hemicicle es va coincidir en uns objectius fundacionals en aquell moment d'un país que s'estava fent de mica en mica, diguem-ne, no?

Avui en dia ens pertoca adscriure aquest consorci a una administració pública. Ha d'estar adscrit, ens agradi o no la llei, i per complir també les lleis europees, aquest consorci ha d'estar adscrit a una de les administracions públiques, la que més recursos hi porti, i ha d'ostentar, com a mínim, el 51 per cent dels òrgans de govern. El 51 per cent, no el 60, ni el 70, ni el 80 per cent, ni el 90 per cent, com és el pressupost que es pretén, el Govern de Catalunya, arribar a aportar-hi en una transitorietat de cinc anys, eh? El procés..., vostè sap que amb cinc anys hi ha un propòsit d'arribar a aportar el 90 per cent del cost –que no m'agrada dir-li cost–, de la inversió per fer aquest consorci.

Tot i així, i atenent la seva sensibilitat respecte a la governança del món local, hi ha incorporada una clàusula que ens sembla..., bé, «ens sembla», no: que 129 dels ens locals que formen part del consorci ens han dit que sí i sis municipis ens han dit que no els agrada, però 129 ens locals ens diuen que sí, que és: dues terceres parts del ple han d'aprovar aquestes decisions. Per tant, dues terceres parts és superior, jo soc una mica de lletres, però vostès sabran que dues terceres parts és molt més que un 51 per cent. Per tant, vol dir que per a les decisions importants ja es contempla... Perdó. I haig de dir també que això s'ha incorporat a proposta de l'Ajuntament de Barcelona, no a proposta de no sé qui, sinó que l'Ajuntament de Barcelona va fer aquesta proposta i hi està incorporada. Ho repeteixo: dues terceres parts de cada ple són els que acabaran aprovant els plans i els projectes d'actuació de cada municipi. És, per tant, ens sembla, una forma no de recentralitzar sinó al contrari, de seguir donant valor al municipalisme que em sembla que el Partit Demòcrata i els seus antecedents, Convergència Democràtica, sempre han tingut com un actiu, com un valor important en el territori.

Aquests estatuts actuals, pensin vostès el següent. Hi ha centres, com el de Girona, em sembla recordar, que tenen prop de vint municipis adscrits. Vostès saben què vol dir gestionar que si es compra un ordinador que val mil euros per pactar el 35 per cent d'aquest ordinador, o sigui, 350 euros, s'ha d'aprovar per part dels vint municipis que formen part d'aquest centre? Aquests són els estatuts que neixen fa vint-i-nou anys amb vuit o nou municipis. Veig que la consellera..., perdó, diputada Rigau, somriu. Ella deu recordar aquests inicis. No n'hi havien gaire més, de municipis. Estem parlant ara de 135 ens locals i que no ens podem permetre que la gestió, des de la compra... O un altre cas –un altre cas– claríssim: si un treballador del consorci demana un trasllat i guanya una plaça en un altre lloc i porta al seu darrere cinc triennis, al lloc de destinació on ha guanyat la plaça, a aquell ajuntament li pertoca pagar tots aquells triennis de més que no comptabilitzava.

Per tant, hi ha unes fórmules que a l'inici amb l'esperit engrescador de tirar endavant aquest consorci, no es van plantejar. Ara sí que dius, home, l'experiència ens demostra que hi ha un volum de feines de gestió importantíssim. Per tant, de reunions i de treball per parlar-ne se n'han fet moltíssimes –moltíssimes. També m'agradaria deixar clar, que no hi hagi error: no estem aprovant els estatuts avui aquí: estem aprovant l'inici de la tramitació. Vol dir que els tràmits d'audiència i de debat i de reflexió hi són. Algunes dades: el comitè d'empresa està totalment d'acord amb aquest plantejament d'estatuts.

No amb el final d'aquests estatuts, ho repeteixo, amb el plantejament. Per tant, és un bon peu, també.

Sabem, d'aquests cinc o sis municipis que no hi estan d'acord, si vol els hi anomeno, sap vostè que són Barcelona, el Prat, l'Hospitalet, Santa Coloma i Sant Andreu de la Barca, però municipis com Lleida, Sant Pere de Ribes i Terrassa ho han votat a favor. Per tant, no estem fent cap guerra a favor o en contra del PSC; estem treballant per la política lingüística de Catalunya. I, per tant, també volia ressaltar aquest aspecte. Tinguin clar vostès, senyories, que al consorci en aquest moment són set-centes persones treballant, que vol dir el 50 per cent de tot el Departament de Cultura. La resta són set-centes persones més que es dediquen a la gestió de biblioteques, arxius, equipaments escènics, etcètera; per tant, d'un tema de vital importància per a nosaltres.

Hi ha una llarguíssima relació de reunions, de treball, de consens amb molts municipis, amb molts consells comarcals. Un exemple també li citaré. Per exemple, els onze consells comarcals del Segrià, que aplaudeixen la proposta d'aquests nous estatuts, que no vol dir que no puguin ser millorables, això també hi estic d'acord. I concretament alguns dels aspectes que vostè citava en el seu... Això és el temps que em queda, eh? Perdoneu. (*Veus de fons.*) Vostè ens citava algun cas concret. per exemple, de polèmica amb el tema de les vicepresidències. Que la vicepresidència primera sigui del mateix Departament de Cultura és una cosa molt senzilla. Si un dia la presidència del centre, que correspon a la Generalitat, no hi pot assistir, és lògic que ho delegui a la vicepresidència primera. Però si consideren que no, que la vicepresidència primera ha de ser de l'ajuntament, ja ens posarem d'acord; això no és cap guerra. Si consideren que, dels vuit vocals, han de ser tres per aquí, quatre per aquí, i sumem, restem, dividim..., en això ens posarem d'acord; no és cap problema, aquest. Perquè al final –al final– només amb el consens s'apliquen les bones polítiques en temes, sobretot, de la llengua, del català en el territori, eh? Per tant, no en farem guerra, d'això. Sobretot perquè tot just avui comença aquest inici de tramitació; per tant, hi han els seus tempos de parlar més encara i de trobar aquests punts d'encontre.

Jo no sé si em deixo ara alguna cosa, però, com que segur que em tocarà tornar-li a replicar coses, si m'he deixat algun argument –que segur, i degut més al nerviosisme que no pas a ganes de no respondre-li–, m'ho reservaré per a la segona tanda.

Moltes gràcies, senyor Bruguera.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Puig. A continuació té la paraula el senyor Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies de nou, presidenta. Conseller, jo no li he parlat de vicepresidències; és a dir, no li he vingut a parlar de la concreció de l'article tal, etcètera. Li he vingut a parlar del model. Li he vingut a parlar d'una cosa més global. No de tot allò altre; no de les vicepresidències o de si la part econòmica, el capítol I, l'ha d'assumir la Generalitat i els ajuntaments assumeixen la resta de capítols, etcètera. Jo no li he vingut a parlar d'això, perquè em sembla que no és el lloc per parlar-ne, jo li he vingut a parlar del model. I el model que nosaltres defensem, que és la continuïtat del model..., que no discutim –no ho discutim en absolut– que s'hagi d'actualitzar, li he reconegut que s'ha d'adaptar a la llei, etcètera, per tant, això no ho posem en dubte. El que li estem dient és una altra cosa; el que li estem dient és que el Consorci per a la Normalització Lingüística va néixer en un moment històric a través d'un pacte entre la Generalitat i els ajuntaments, i aquest pacte s'ha de mantenir si no volem que els ajuntaments se sentin apartats, se sentin marginats del Consorci per a la Normalització Lingüística.

I tirin pel dret i facin polítiques pròpies, des del punt de vista de la normalització del català i dels cursos de català, per exemple, a les persones novingudes, i això serà un error. I, per tant, no ho forcem, això. I el que li estem dient és una altra cosa: asseguem-nos; més ben dit, s'asseguin, vostès, amb els ajuntaments. Amb la Federació de Municipis a mi no em consta que s'hi hagi parlat –a mi no em consta. Més ben dit, em consta el contrari. La Federació de Municipis, com a tal, no ha parlat amb vostès més enllà de..., a partir de tenir una proposta de modificació d'estatuts. Aleshores, sí, és clar que s'han queixat. Per tant, que quedi clar, conseller, que nosaltres li estem parlant

d'una altra cosa. No venim aquí avui a discutir si aquest article, si l'altre, en absolut. Li venim a parlar de model i de concepte i de país.

I afegeixo un nou argument als exposats en la primera intervenció. No obrim de nou un front de disputa dins del consorci, no posem en risc el futur del consorci, conseller; continuem apostant-hi, com una estratègia del conjunt del país pel que fa a la normalització del català. Per nosaltres el debat real és la precarietat laboral; la manca de treballadors en molts dels centres de normalització del territori; reforçar el compromís dels ajuntaments en els objectius i els programes del consorci; la invisibilitat social que pateix el consorci des de fa massa temps; la necessitat de disposar de més recursos, de més pressupost, de més cursos arreu del territori. Aquests són, realment, els temes dels quals ens agradaria parlar, i discutir fins i tot, amb vostès, que són els problemes reals del consorci. No fem del debat sobre els estatuts el debat del Consorci per a la Normalització Lingüística, perquè els problemes reals del consorci són uns altres, i vostè i jo ho sabem perfectament.

La demanda que fem de que les administracions locals comparteixin en peu d'igualtat el govern del consorci, sobretot als centres de normalització lingüística, la fem perquè volem que la normalització de l'ús del català es faci amb rigor, es faci amb seriositat, eficàcia i eficiència, atenent la diversitat sociolingüística de viles, pobles i ciutats d'arreu de Catalunya. Conseller, no es poden fer uns bons programes de normalització del català sense tenir en compte la realitat del país. I els millors coneixedors del país són, evidentment, els municipis i els seus ajuntaments. Menystenir-los comportaria un retrocés en la idea que el català, conseller, és la llengua de tots; ho subratllo i ho repeteixo: de tots els catalans.

I li avanço l'esperit de la moció que presentarem subsegüent a la interpellació. Dirà dues cosetes. Primera, parar la publicació de la informació pública de la reforma dels estatuts del consorci; i, segona, obrir un període de consultes amb els grups parlamentaris, i molt especialment amb la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis, per arribar a un text consensuat previ a la informació pública. Això és el que direm. Per tant, no tinc cap inconvenient en avançar-l'hi avui. I li diré més: si manifesta el seu compromís clar en aquest sentit, tampoc tindrem cap inconvenient en retirar la moció abans o durant el debat del proper Ple.

Per tant, ja veu que avui no venim a discutir l'articlet –amb perdó, que n'hi ha de molt importants–, sinó que venim a discutir sobre el model i el manteniment del model. I el model passa perquè l'acord entre la Generalitat, entre el Govern del nostre país i els ajuntaments continuï com ho ha estat...

La presidenta

Senyor Bruguera, ha exhaurit el temps.

Rafel Bruguera Batalla

...com hem treballat plegats durant trenta anys.

Gràcies, presidenta; gràcies, conseller.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el conseller Puig.

El conseller de Cultura

Gràcies, presidenta. No sé si podré contestar-l'hi tot, perquè alguna cosa m'ha semblat que l'explicava abans. Quan defensàvem el model existent, ja era reconèixer la professionalitat d'excel·lència d'aquests set-cents professionals que al dia a dia i durant tot l'any estan treballant. Sabem que hi va haver moments de glòria en què hi havien mil persones treballant en el consorci, tot i que es partia d'un altre número: de 350. Per tant, ara estem en una dimensió de set-cents persones. Segurament en falten més, però amb set-cents persones treballant s'estan fent quasi 3.500 cursos presencials a Catalunya, eh?, més de deu mil parelles lingüístiques que treballen constantment.

En fi, ara no voldria estendre'm en xifres de la importància de la feina que es fa, però per si a algú de vostès no li ha arribat la memòria del 2016, tinguin present que el 66 per cent d'aquestes inscripcions que els deia..., perdó, de les 75.000 inscripcions, que

és un 5 per cent més respecte al 2015, el 66 per cent d'aquestes 75.000 inscripcions corresponen a persones estrangeres.

Per tant, tenim molt clar a qui ens adrecem i la tasca que suposa aquest consorci per, en definitiva, la cohesió. Si aquest 66 per cent de 75.000 persones que van als cursos, de procedència estrangera, no fessin aquests cursos en català segurament no hi hauria el model de cohesió, de convivència, de compartir i de conuiuere tots plegats. Per tant, el model funciona, sí, però amb uns estatuts ancorats al passat que sabem que no ens funcionen. I en això estem d'acord, en això ens trobem i sabem que hem de millorar-los, que hem d'actualitzar-los.

Res més lluny de la nostra intenció de fer alguna cosa en contra de la Federació de Municipis o de l'Associació Catalana de Municipis, però la relació d'entrevistes, de reunions de treball amb molts ajuntaments i molts consells comarcals no la llegiré aquí perquè segur que em faltaria temps. Les ganes de diàleg no s'estronquen avui, i agraeixo la mà estesa del senyor Bruguera, que ens dona. Demà mateix sé que té una entrevista amb la directora general de Política Lingüística, per tant, no estem amagant res.

Ganes de... Quan abans li he dit aquell tema de les dues terceres parts, només era simbòlicament; no per entrar en l'articulat, sí simbòlicament, perquè vegi fins i tot la sensibilitat que proposades que ja s'han rebut de diferents sensibilitats polítiques o formes d'entendre el territori estan incorporades ja. Per tant, és un tema només que els tres anys que fa que es treballa des de la Direcció General de Política Lingüística, tres anys que es porten de feina, es poden continuar sumant i sumant. Ara bé, el Govern ha de governar; mentre no es digui el contrari el Govern ha de governar. I hem de poder portar aquests estatuts a aprovar-se, perquè, si no, aquests estatuts sí que generen un ofec a l'actual situació, i un ofec que provoca un estrès als mateixos treballadors, excel·lents professionals de la gestió de política lingüística.

Per tant, ens podem no dilatar, però no ens podem encallar. Hem de trobar el *tempo* just i necessari, que ens sembli que no ens allarguem i que no ens precipitem. Segurament, aquesta velocitat de creuer..., potser no ens semblarà a tots si hem d'anar a vuitanta per hora perquè hi ha contaminació o si podem anar a cent vint; aquí podem diferir una miqueta sobre, el radar fotogràfic, a quina velocitat el posem. Però hem de navegar. I hem de navegar perquè la societat ens sembla..., sobretot els gestors, els responsables d'aquests temes ens ho demanen.

Tota la feina que s'ha fet no s'ha fet amb gens d'opacitat. He de dir i deixar clar aquí que no s'ha actuat al marge de cap òrgan de govern. De totes les reunions que s'han fet es tenen actes públiques i a disposició de tothom. Tot el que s'ha fet i s'ha parlat està a disposició de tots i de tothom. Per tant, voldria també..., aquesta oferta que quedi clara per a tots els grups aquí representats: que qualsevol inquietud, qualsevol ganes de conèixer, hi han actes fetes i signades i aprovades de totes les reunions i de tots els treballs.

No tenim ganes de polititzar, però sí que gestionar és una forma de fer política, no ens enganyarem; no volem polititzar-ho partidament, però està clar que el posicionament de govern ha de ser una actitud, un posicionament davant d'aquesta gestió.

Ho repeteixo: estem a favor del municipalisme i del territori. I quan li he posat aquests exemples de les onze comarques de Lleida o de quins municipis ens han dit que sí o que no, és precisament perquè estem voltant i treballant en tot el territori, des d'Alcanar fins a Sort, per dir-ho així, de nord a sud, diguem-ne, no?

Per tant, amb ganes de col·laborar, ens trobarà sempre, senyor Bruguera. I agraeixo, ho repeteixo, l'oportunitat que em dona, a més a més, d'estrenar-me avui, i tant precipitadament, quan ja no soc un dels consellers més novells, quan per circumstàncies de la vida resulta que de seguida, pam-pam, deixes de ser notícia i ets quasi dels veterans, en aquest banc, en definitiva, no?

Per tant, sí que m'agradaria que confiïn una miqueta amb les institucions, els directors, els treballadors i els ciutadans, perquè el servei que els han de prestar, en definitiva, és d'important transcendència i tant de bo que aquests estatuts ens serveixin per a trenta anys més de futur al país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. (*Veus de fons. La presidenta riu.*) No passa res, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre els reptes de la política de seguretat

300-00198/11

El següent punt de l'ordre del dia és: interpel·lació al Govern sobre els reptes de la política de seguretat, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya. Per a exposar-la té la paraula la senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller..., bienvenido –bienvenido, señor Forn. Esta es su primera sesión de control como *conseller* de Interior y la verdad es que me gustaría desearle, digo, los mismos aciertos que su predecesor, el señor Jané, y menos errores, aunque la verdad es que fueron pocos. Es raro que la oposición alabe a un *conseller* saliente, pero es la realidad, ¿no?

Mire, hace solo una escasa semana que usted ha sido nombrado, justo después de una purga de *consellers* de ese Gobierno bicéfalo de Puigdemont y de Junqueras, y ya ha dado usted pasos en falso, y es por ello que le interpelamos –no le dejamos tiempo casi ni a que se incorpore–, para pedirle explicaciones. Y ese es el motivo de esta interpelación.

El 3 de abril, justo..., el 3 de julio –perdón–, justo se inició la purga. Tiro de salida: una limpia; una limpia entre todos aquellos miembros del Govern que no coincidían o que no estaban, en público o en privado, absolutamente dispuestos a ofrecer su patrimonio como fianza y a abrazar la *estelada* como su única bandera. Eso fue el día 3 de julio. Empezó la purga con el conseller Baiget, porque él dudaba de que se celebrara un referéndum en octubre. Y a continuación siguió; siguió con Munté, con Jané y también con Ruiz.

Con respecto a Jané, que es su predecesor, se le unieron unos días después las dimisiones del director de los Mossos d'Esquadra, el señor Batlle, y el director del 112, el señor Adan. Debo decirle que, desde la restauración democrática, los Mossos d'Esquadra han sido un cuerpo policial muy moderno; moderno, joven, integrador, con vocación de servicio, asistencia y ayuda. Vamos, lo que debe ser un cuerpo policial del siglo xx y XXI.

Ese cuerpo joven ha hecho muchos esfuerzos también cuando ha habido dificultades, las presupuestarias, que también les han afectado, y han mejorado muchísimo su calidad de servicio a la ciudadanía –repito: a la ciudadanía, sirven a la ciudadanía de Cataluña–; un cuerpo que al final es la primera administración responsable de garantizar no solo la seguridad ciudadana, sino que además es una policía totalmente integrada e integral en todo el territorio; que sirve para homologar también y equiparar las policías locales que hay a lo largo de toda Cataluña, de casi los mil ayuntamientos catalanes, y que ha colaborado, pues, con las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado, pues, para ejercitar todas las competencias que tiene transferidas y dar estabilidad, seguridad, garantizar la convivencia, el orden público, la integridad de los ciudadanos que viven en este país, que es España, porque eso es lo que han hecho durante todos estos años.

Se puede decir, al final, que esa seguridad que ha dependido de varios actores en Cataluña ha funcionado razonablemente bien a lo largo de estos años, entre otras cosas, porque se han coordinado en base a unos principios únicos, que son el respeto a la ley, hacerla cumplir y el servicio público, esos valores que nos han dado todos esos buenos resultados.

Mire, después de que Jané fuera cesado, usted ya empezó a realizar declaraciones polémicas, declaraciones que son justo lo contrario que requiere todo eso que requieren los cuerpos policiales, que es la seguridad, la confianza, la estabilidad y la claridad. Pues usted hizo declaraciones justo en el sentido contrario. Eso, por una parte.

El segundo caso fue que usted, pues, decidió nombrar al señor Pere Soler como director de los Mossos d'Esquadra, y esa designación, que a usted le permite, pues, hacer una..., escoger entre personas de su confianza para puestos directivos, a veces no casa con lo que se necesita, ¿no?, para dirigir.

Nosotros consideramos que el señor Pere Soler seguramente cumple el requisito de lo que les debieron preguntar Junqueras y Puigdemont a los nuevos *consellers*: «¿Qué está usted dispuesto a hacer por la independencia?» Y me imagino que algunos *consellers* dijeron: «Todo lo que haga falta», ¿no? Y seguramente el señor Pere Soler, pues,

también cumplía con ese requisito. Pero lo que no cumple es ni con el temple ni con la neutralidad ni con la independencia que requiere un mando tan importante sobre el que va a recaer la dirección de ni más ni menos que diecisiete mil policías. ¿Usted cree que diecisiete mil policías pueden estar bajo el mando de una persona que en su Twitter escribe barbaridades tales como «los españoles me dan pena», «no hablo con los zombis españoles», «Susana Díaz se pasa con el rebujito»? ¿Usted cree que es ese el perfil más adecuado? Nosotros estas semanas pasadas le hemos pedido que reflexione, porque nosotros consideramos que esa hiperventilación hispanofóbica que tiene este señor y, en fin, ese aderezado machismo, que lo tiene, no es adecuado para dirigir diecisiete mil policías en Cataluña. Y que rectifique. Se puede rectificar. Está usted a tiempo de rectificar esa vergüenza de nombramiento.

Además, también le pedimos que nos aclare y que incluso rectifique esas afirmaciones donde usted, en diferentes entrevistas y actos, pues, es capaz de afirmar cosas que son incompatibles entre sí, es decir que los Mossos van a cumplir la ley –van a cumplir la ley– y no van a entorpecer la justicia y van a coadyuvar a garantizar que se celebre ese referéndum que es ilegal. Oiga, ha liquidado usted el principio aquel, el dilema aquel que tenía Hamlet, del ser o no ser, en un plumazo. No se pueden hacer las dos cosas a la vez; no puede ser que la policía, los Mossos, sean policía democrática, la que cumple y hace cumplir la ley, y que sea la policía del *procés*, la que garantiza referendums ilegales, que es lo que usted pretende.

Por tanto, una de dos: o engaña al Govern que lo ha nombrado, o engaña a la ciudadanía, o engaña a los agentes de los Mossos d'Esquadra. ¿Qué es exactamente lo que usted pretende con esas afirmaciones? Porque al final la policía en Cataluña tiene tres funciones: la de seguridad, la judicial y la administrativa, y usted tiene que velar porque cumplan exactamente con las tres, porque, en definitiva, la policía democrática no es una policía política; la policía tiene un uniforme de generosidad, de vocación, de lucha, de servicio *público*. Ahí fuera, todos esos *mossos*, hombres y mujeres, están dispuestos a llevar el uniforme de servicio público con orgullo, y a no ser manipulados, y a anteponer a sus intereses personales y sus opiniones personales..., porque hoy, dentro, en el Cuerpo de los Mossos d'Esquadra, aunque es irrelevante, hay todo tipo de sensibilidades políticas, pero ellos anteponen a todo eso el servicio público, garantizar con dedicación y profesionalidad que la convivencia tiene unas normas que se respetan. Y usted les está violentando con esas declaraciones. Y yo quiero que les lance un mensaje de tranquilidad, que es lo que debe hacer un *conseller* de Interior.

Debo decir que al final los policías, y los Mossos d'Esquadra no son una excepción, no están dispuestos, como es natural, a asumir ni vaivenes, ni quiebras, ni siquiera a defender intereses de partido, ni siquiera a apoyarles al final hasta su apuesta temeraria, que es lo que pretenden hacer con este referéndum ilegal. Para lo que están es para proteger a la población. Por cierto, población que valora muy positivamente al Cuerpo de los Mossos d'Esquadra, tanto, que en este último CEO es la segunda institución más valorada por los catalanes, la segunda institución, justo después de las universidades.

¿Y sabe por qué es una de las instituciones más valoradas en toda Cataluña, junto con la Policía Nacional y la Guardia Civil, por cierto, que son los cuartos, mucho más que el Gobierno de la Generalitat e incluso que este Parlament, lamentablemente, es la verdad, eso es lo que ha pasado? Porque entre otras cosas los Mossos d'Esquadra, aparte de ser buenos profesionales, aparte de haber superado las trabas de ser un cuerpo joven y a veces no muy experto (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), se han superado en su servicio constantemente los últimos años, y, sobre todo, son neutrales políticamente, porque creen firmemente en la democracia. Y los cuerpos policiales en democracia son neutrales políticamente; no defienden dogmas, no defienden fes, no defienden los sueños y las quimeras de otros, sino que defienden y se ponen al servicio de la ciudadanía, y por eso son los más valorados.

Yo le pregunto, entre las cuestiones que ya le he hecho, varias cosas. ¿Qué instrucciones va a dar usted a la comisión de la policía de Cataluña, que se encarga de coordinarse con las policías locales para el 1 de octubre? ¿Van a convocarse las juntas locales de seguridad en esa fecha? Veo que no apunta; a lo mejor es que lo tiene muy claro, lo que va a contestar. ¿Asegurará usted el cumplimiento de las funciones de la policía judicial de los *mossos* ante cualquier, obviamente, auxilio judicial, como vienen haciendo

hasta ahora, si son requeridos para ello? ¿Va a respetar los acuerdos de su antecesor en la Junta de Seguridad de Cataluña, coordinándose con el resto de fuerzas, que eso es lo que justo antes firmó el anterior *conseller* Jané y casualmente a los pocos días fue cesado? ¿Va a haber cambios en la dirección general...

La presidenta

Senyora García, ha exhaurit el temps.

Esperanza García González

...de la seguridad pública? Dígnoslo, porque, entre otras cosas, lo que hoy es delito el día 1 lo será y el 2, también.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora García. Respon el senyor Joaquim Forn, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joaquim Forn i Chiariello)

Bé; moltes gràcies, presidenta. Diputats... Senyora García, en primer lloc vull expressar que per mi és un honor estar aquí a la tribuna d'aquest Parlament i fer-ho en aquest cas com a conseller d'Interior.

Jo avui venia content també perquè he dit: «Mira, tindràs la possibilitat d'explicar, precisament, els reptes, els reptes que té la conselleria d'Interior.» Però veig que a vos-
tè tot això dels reptes que tingui la conselleria d'Interior li interessin ben poc. Vostès centren el seu debat en saber..., en el procés, que és l'única cosa que els interessa. Però nosaltres, miri, som un govern que ens interessin altres coses, que ens interessa tirar endavant el país, que ens interessa respondre en matèria de seguretat aquelles qüestions que afecten els ciutadans. I, per tant, doncs, jo avui, agraint-li la seva interpellació, li vindré a explicar precisament el que farem i quins són aquests reptes polítics.

Vostè demanava un missatge de tranquil·litat. Home, doncs, li asseguro que, en la seva intervenció, tranquil·litat, ben poca. El missatge de tranquil·litat el donaré jo explicant precisament quines són aquestes polítiques de seguretat i en què es basaran.

D'entrada els volia dir que comptin amb la plena col·laboració de la secretaria general, de la Direcció General de la Policia, de la Direcció General de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvaments, de la Direcció General de Protecció Civil, de la direcció general..., del Servei Català de Trànsit, de l'Institut de Seguretat Pública i del Centre d'Atenció i Gestió de les Trucades d'Emergència, el 112, de Catalunya.

Com saben, el nostre departament té la missió de garantir la seguretat pública en el seu sentit més ampli, la seva funció és la d'impulsar polítiques públiques necessàries en matèria de seguretat ciutadana, emergències, seguretat viària, protecció civil i tot el que afecti la convivència ciutadana i la seguretat de les persones i dels béns a Catalunya.

El Govern de Catalunya ha demostrat amb solvència que una de les seves prioritats és la millora contínua de la seguretat pública en el país. La planificació, la coordinació, la prevenció i la proximitat són alguns dels pilars bàsics de la seguretat pública del nostre país. El nostre model de seguretat se sustenta en uns cossos d'emergència i en uns cossos policials de primer nivell. Són aquests els qui garanteixen el lliure exercici dels drets i llibertats de les persones a Catalunya.

Els reptes de seguretat en una societat canviant com la nostra impliquen una gran complexitat, i aquesta es veu accentuada per la globalització, la interconnexió mundial i les noves tecnologies. Per tant, la gestió de la seguretat s'ha convertit en una qüestió d'alta exigència per part de tots els actors que intervenen en la seguretat. Avui en dia cal entendre la seguretat en el seu concepte més ampli, ja que cal donar una resposta a uns factors més complexos i dinàmics. Tanmateix, la ciutadania té més informació i coneixement sobre els seus drets en matèria de seguretat; per tant, cal una exigència tant en la resolució dels problemes com en l'anticipació i la prevenció.

Vostè mateixa ho deia, Catalunya és un país segur. I estem contents de la policia que entre tots ens hem donat. En els darrers anys la seguretat ciutadana mostra una tendència de millora creixent, on des del 2009 al 2016 persisteix una reducció constant dels fets delictius. Per exemple, l'any 2009 les estadístiques situaven en 575.000 els fets delictius, mentre que el 2016 han baixat a 487.000; per tant, un 15,23 per cent menys. En aquest període, també, del 2009 al 2016, cal destacar que el 83 per cent dels delictes

són contra el patrimoni, els quals presenten també una disminució del 8,8. I en aquest període, els delictes contra les persones han suposat un 11 per cent, que representa una disminució del 19,7 per cent. Catalunya presenta una de les taxes de victimització més baixa d'Europa, i se situa en un 0,71 per cada cent mil habitants.

Respecte a la delinqüència organitzada, l'any 2016 s'han desarticulat un total de 117 estructures criminals organitzades i s'han detingut 889 persones relacionades amb aquests delictes. La violència de gènere continua sent una de les prioritats del Departament d'Interior: el 15 per cent dels homicidis comesos a Catalunya durant el 2015 van ser dins d'aquest àmbit. Per aquest fet, s'han impulsat dos qüestionaris de valoració de risc per a les dones víctimes de violència de gènere per tal de protegir encara més les possibles víctimes de violència masclista.

Actualment, estem en fase 4 sobre 5 d'amenaça terrorista. Des del Cos de Mossos d'Esquadra es destina el 30 per cent de les hores de patrullatge preventiu al Pla operatiu antiterrorista, i al llarg de l'any 2016 s'han realitzat més d'1.600.000 hores de patrullatge.

La percepció de la ciutadania sobre seguretat a Catalunya és molt bona. Com vostè també ha citat, l'Enquesta de seguretat pública de Catalunya indica que la percepció de seguretat s'ha incrementat situant-se en un 6,9 sobre 10, i, a més, el mateix CEO situa..., el gener del 2017 la inseguretat ciutadana ha passat a ser un 9 per cent del problema..., un 9,9 l'any 2016; per tant, un nivell de preocupació molt baix.

Pel que fa als principals reptes, que és el que em preguntaven, i als principis d'actuació, en matèria de seguretat ciutadana, consolidar el model de seguretat actual i reforçar els trets d'identitat: democràtic, al servei dels ciutadans, eficient, modern i eficaç; implantació d'estratègies preventives i reactives envers l'amenaça de caràcter terrorista; seguiment i compliment dels acords de la Junta de Seguretat de Catalunya; ampliació de la plantilla dels Mossos d'Esquadra; adquisició i renovació d'equipament i recursos materials; lluita contra la delinqüència, i implantació del Pla de seguretat i atenció a les víctimes de violència masclista o domèstica.

En la qüestió d'emergències: reforçar la gestió integral de les emergències mitjançant l'acció dels cossos operatius que hi intervenen; anàlisi i planificació estratègica del desplegament de recursos materials i infraestructures; anàlisi i planificació estratègica de recursos humans de prevenció i extinció d'incendis; potenciació de la protecció civil local i millora de la coordinació i cooperació amb els ajuntaments i consells comarcals; revisió dels plans de protecció civil per adequar-los a la realitat territorial i sectorial, per fer-los més eficaços en les situacions d'emergència.

En matèria de seguretat viària: reducció del nombre de víctimes a la xarxa viària catalana, així com de la gravetat i les conseqüències dels accidents de trànsit; desenvolupament del Pla triennal de seguretat viària 2017-2019; cooperació amb els ajuntaments per a l'elaboració dels plans locals de seguretat viària; realització de campanyes i accions de sensibilització; revisió de la velocitat de carreteres i l'ús ponderat, prevenint els controls de velocitat; ampliació del servei d'atenció a les víctimes d'accidents de trànsit per oferir atenció psicològica immediata.

Conclusió. Podem definir que les línies polítiques del Departament d'Interior establertes com a prioritats per als propers mesos són, en primer lloc, la lluita contra l'amenaça antiterrorista... Senyora... Sí, senyora García... Senyora García, no, li comentava les prioritats, eh? Gabinet antiterrorista. Ens vam reunir fa dos dies precisament el gabinet antiterrorista per repassar, per veure i per presentar noves mesures per a la lluita antiterrorista. En segon lloc, la reducció de la sinistralitat a les carreteres, amb l'objectiu de zero víctimes a l'horitzó. Precisament aquest matí hem tingut reunió amb el grup de la moto, atès que hi ha hagut un increment de l'accidentalitat en les motos i, per tant, hem tingut una reunió important amb tot el sector.

Desenvolupament de la campanya forestal. Reunions, també hem tingut amb els comandaments; tindrem properament la visita a Bellaterra. Però sobretot hem continuat treballant desenvolupant el pla estratègic que va ser recentment aprovat. Protecció dels col·lectius més vulnerables, millora de la capacitat de la gestió preventiva de les emergències, aprofundiment en l'estudi de formació universitària de l'ISPS, afavorir els mecanismes de comunicació i participació ciutadana, millorar la definició i implantació de

les polítiques locals de seguretat, fomentar el coneixement de la protecció civil al territori, lluitar contra els delictes d'odi i discriminació.

També una de les preguntes que em feia és si compliríem –compliríem– els acords signats en el seu moment per la junta. Sí. I no només li dic que sí, sinó que, a més a més, vostè pot saber perfectament que ha d'haver-hi una reunió amb el senyor Millo, amb el delegat del Govern, que me la va demanar. No vaig tenir cap inconvenient en anar a veure'l a la delegació, i un dels temes que ell em va exposar precisament va ser aquest, que poguéssim parlar –que poguéssim parlar– i que poguéssim desenvolupar tot el que es va acordar en el seu moment a la Junta de Seguretat de Catalunya. El nostre compromís va ser que sí. Estem treballant a nivell de secretaria general també perquè es defineixin les comissions de servei que estableixen els mateixos convenis i, a partir d'aquí, continuem treballant en tot allò que es va acordar. Aquest Govern té continuïtat i, per tant, tots aquells acords que va fer el senyor Jané en el seu moment, com és lògic, els continuarem tirant endavant, en aquest cas des d'aquesta nova conselleria.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Forn. A continuació té la paraula la senyora Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, presidenta. Bé, senyor Forn, per què li pregunto què farà vostè amb la policia en el procés? Perquè vostè és conseller amb ocasió de la purga pel procés. Vostè és conseller pel procés, per això l'hi pregunto. Em diu vostè: «Home, és que jo li estic explicant quins són els reptes», i jo li dic: sí, reptes, però també ens preocupa què és el que volen fer vostès amb els agents, com volen forçar els agents de la policia a delinquir. Jo ara entenc que a vostè no li agradi que li preguntin per això i que per això no prenia nota abans. No prenia nota de les preguntes que li fèiem a la interpellació.

Aquí normalment l'oposició que interpella és qui pregunta i el Govern qui ha de contestar i satisfer les preguntes de l'oposició. També és el primer dia, i jo imagino que la manca d'experiència parlamentària, doncs, fa que vostè faci aquí pràcticament una compareixença. Ens ha llegit part de la plana web de la conselleria, que ja la sabem, perquè ja sabem llegir, i l'altra part que ha fet vostè és pràcticament una valoració de quin és el seu programa de direcció i de govern de la conselleria durant els mesos, si és que li queden mesos, de legislatura que resta. I jo li dic: si el que vol és una compareixença per donar les dades de què farà vostè amb la conselleria, demani-la, demani-la a la Comissió d'Interior i ens explica vostè el què. Però mentrestant, home, perdoni que li digui, però l'oposició té dret a preguntar, a fer-ho mitjançant la interpellació i vostè, òbviament, a contestar. I només m'ha contestat una pregunta, que és la de la Junta de Seguretat; la resta, no.

I nosaltres li preguntem, sí. Li preguntarem què fa vostè amb la junta local de policia, què fa... Totes les preguntes que li he dit i que li farem per escrit, donat que vostè no contesta aquí, entre d'altres coses, perquè ens sembla que vostè vol convertir una policia democràtica en una policia política. La policia és democràtica. Els mossos no són els guardians de la revolució independentista, no ho són. Això no és Iran, estem a Espanya, i a la policia se la respecta, compleix la llei i fa complir les lleis. És això exactament el que han de fer els Mossos d'Esquadra. No són els Mossos d'Esquadra els seus soldadets de plom, no ho són, ni són cap –cap– exèrcit de soldadets de Catalunya. Són una policia democràtica.

Des del seu nomenament, i això no li dic jo, això passa amb els Mossos d'Esquadra i amb els agents, diversos agents que han fet servir el canal de denúncies, no només mitjançant els sindicats, sinó també els diaris, de que hi ha intranquil·litat, de que hi ha preocupació sobre la seva direcció dels Mossos d'Esquadra. I això no ho diu el Partit Popular, això es fa mitjançant cartes que s'envien als diaris, que diuen: «Demano respecte pels Mossos d'Esquadra. Soc mosso d'esquadra des de fa més de divuit anys. Vull demanar respecte als Mossos d'Esquadra, perquè jo garantiré les lleis legalment establertes i col·laboraré amb els jutjats i tribunals, i ajudaré i protegiré la ciutadania.» I aquesta és, per damunt de tot, la tasca dels cossos policials. Vostè, forçant els mossos d'esquadra a permetre un acte il·legal, els està forçant a ser expulsats del cos. La llei

del 94, que regula els Mossos d'Esquadra: falta greu, expulsió del cos. A més a més, de comprometre el seu patrimoni, allò que no volien fer els consellers que han marxat, no?

I vostès volen trencar aquell somni, aquell somni que escrivia un mosso d'esquadra al diari *El Periódico* dient: «Quiero ser policía. Me lo preguntaban desde los catorce años, y quiero seguir siéndolo. No quiero ser utilizado.» I és això el que li demanem, que reflexioni –que reflexioni– i que deixi la policia democràtica en el que és: una policia que està al servei de la ciutadania per protegir-los, per ajudar-los; no per defensar el seu dogma de fe, no per defensar el procés, no per defensar interessos partidistes; policia que col·labora amb la justícia, policia que treballa per l'interès comú; no per l'interès del Govern de Junts pel Sí.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora García. Respon el conseller d'Interior, el senyor Joaquim Forn.

El conseller d'Interior

Bé, és que haver de sentir segons quines coses per boca de determinats representants de determinats partits polítics, com a mínim faria tornar vermell, i veig que vostè ni s'immuta –vostè ni s'immuta. Vostè se'n recorda, què va contestar un comissari del Cos Nacional de Policia que estava en una comissió al Congrés dels Diputats a les preguntes d'un diputat, del senyor Rufián?: «–¿Qué haría usted por España? –Lo haría todo.» Comissari del Cos Nacional de Policia.

Jo, fins ara, he explicat el que em semblava que venia i que calia explicar, que són els reptes de futur del departament de seguretat. A vostè veig que això li interessa poc i vostè prefereix no moure's de la polèmica i parlar del procés. Vostè m'ensenya cartes. Jo, de cartes, també li puc ensenyar. I bàsicament, per què? Perquè al cos de policia hi han disset mil policies, i la policia és un reflex de la seva societat, i la societat és plural i diversa, ho sento. És plural i diversa, cosa que a vegades a vostès els costa molt entendre, què és la pluralitat, què és la diversitat, què és la democràcia. Tot això els costa molt.

Vostè em preguntava què farem; jo li puc explicar què no farem. El que segur que no farem, el que no es farà mai des de la Policia de Catalunya, perquè no hi hauria ningú que ho volgués fer i cap dirigent polític del nostre..., de Junts pel Sí estaria disposat a fer-ho, el que no faríem és fer ús de recursos públics per atacar adversaris públics; això no ho faríem. Tampoc faríem ni crearíem estructures policials per combatre ideologies contràries a la nostra; això tampoc ho faríem. *(Alguns aplaudiments.)* Ni faríem..., ni volem tenir ministres que siguin els màxims responsables i a la vegada cervells de l'operació més escandalosa que s'ha vist en temps de democràcia; això tampoc ho faríem. *(Alguns aplaudiments.)* Ni tampoc demanaríem als fiscals que ens afinessin determinades coses; això tampoc ho faríem.

Escolti, el nostre model l'hi he explicat, i contra el nostre model en coneixem un, que és el seu. I si hem de triar, doncs, ràpidament i clarament li dic que em quedo amb el nostre.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, conseller Forn.

Interpel·lació al Govern sobre el futur decret de menjadors escolars

300-00199/11

El següent punt de l'ordre del dia és interpel·lació al Govern sobre el futur decret de menjadors escolars, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, presidenta. Benvinguda, consellera, i bona tarda a tothom i en especial a les persones d'entitats, de sindicats i de la FAPAC que avui ens acompanyen. Conse-

llera, vostè sap que existeix el compromís d'un nou decret de menjadors escolars per tal de renovar el que tenim des de 1996 i que, com comprendrà, està completament desfasat. També sap que hi ha hagut un procés previ d'aportacions de diferents actors implicats i també sap que fa un parell de mesos la seva antecessora al càrrec anunciava que ja estava en marxa un grup de treball amb representants dels consells comarcals, de la Federació Catalana de Municipis, de les federacions d'AMPA i de les associacions empresarials del sector per consensuar posicions. I remarcava la senyora Ruiz: «La voluntat del departament és arribar a consensuar el futur decret.»

Doncs bé, ara ens hem trobat amb un document intern de treball, que ha arribat als diferents actors implicats, que vindria a ser un esborrany del nou decret i que compta amb el rebuig de tothom. Ja és difícil, però és que és aixina, amb el rebuig de tothom. I el grup parlamentari que dona suport al Govern ho sap, perquè fa només quinze dies ens vam reunir totes les portaveus dels diferents grups parlamentaris amb els representants del MUCE per parlar del decret i per parlar precisament d'aquest document; un document on no han recollit, de moment –i dic «de moment» perquè no perdem l'esperança–, les aportacions que han fet sindicats, FAPAC, Acellec. Només parla de les famílies en el punt de la gestió econòmica –exclusivament en el punt de la gestió econòmica–, diu que el servei de menjador es prestarà amb caràcter ordinari en els centres amb activitat lectiva de matí i tarda i en aquells centres que tenen la jornada compactada quan les circumstàncies ho aconsellin. Però és que ens agradaria saber quan ho aconsellen les circumstàncies, perquè este punt està votat i infinitament, infinites vegades aprovat en aquest Parlament. Diu que es potenciarà, quan siga possible, els productes de proximitat. Ens agradaria saber què vol dir això de «quan siga possible», perquè és que ens sembla que ens tornarem a trobar amb menús fets a mil quilòmetres de distància, i congelats, que venen des de Màlaga.

Pel que fa a la gestió del servei, només parla del departament –que, això sí, pot delegar en les direccions dels centres, dels ajuntaments i dels consells comarcals. Consellera, on estan les famílies? Novament, on estan les famílies? Fins i tot Acellec considera necessari, considera imprescindible que el futur decret contemple de manera explícita la possibilitat que el servei menjador siga gestionat i contractat per part de les AMPA. És més, diu: «És que fins ara ha hagut molts centres on ho ha gestionat l'AMPA i ho han fet molt bé, ho han fet de manera correcta i amb una qualitat superior.»

Deixa també sense regular la formació dels monitors i les condicions laborals. No hem trobat ni una sola paraula de les persones especialitzades en atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials. Parla, fins i tot, de la possibilitat de tancar el servei de menjador, quan per nosaltres hauria de ser el menjador obligatori en tots els centres educatius de Catalunya. Quan es refereix a l'òrgan de supervisió de control dels menjadors, torna a deixar fora les famílies. Inclou la possibilitat que sigui el mateix professorat qui s'encarrega de l'atenció durant el menjador, com si els docents no tingueren ja suficients hores amb la jornada que tenen actualment. No inclou cap referència a l'autonomia de centre ni a com integrar aquest 30 per cent de l'horari escolar dins del projecte educatiu. I no només això, sinó que ja remata trencant plenament la igualtat en l'accés al menjador quan inclou, com a excepció, que aquelles usuàries que tinguen al·lèrgies o intoleràncies i siga massa car assumir-les o per temes organitzatius siga complicat, doncs, ho arreglem portant una carmanyola des de casa, això sí, i els oferim una nevera on ho puguem conservar i després un microones on puguem escalfar-ho. I aquestes són només unes pinzellades del despropòsit d'aquest document de treball.

Miri, sabem que no és un document oficial i per això li diem i li demanem que s'ho repensin, perquè amb aquest esborrany es queden absolutament sols. Ara que encara no han començat els tràmits legals, no creu que és un bon moment per a començar de zero, per a rellegir les aportacions que han fet totes les entitats i per a escoltar les famílies, que finalment són les principals afectades?

Estem a temps de fer un veritable decret en la línia del que s'ha aprovat en aquest Parlament. Fins i tot li diré: el departament, en el full de retorn de les aportacions que s'han fet al portal de transparència, parla de la Moció 196/X, que va ser presentada pel meu company Joan Mena a l'anterior legislatura i que demana coses de sentit comú i que fan consens. I, sense anar més lluny, fa dos mesos la senyora Niubó va presentar una altra moció que va tirar endavant en aquest Ple en la mateixa línia.

Per tant, hi insistim, hi estem a temps. No podem tindre nous acords marc, com el del Maresme i el del Vallès, que van ser tombats pel Tribunal Català de Contractes del Sector Públic; no podem fer un nou decret d'esquena a la comunitat educativa, sense transparència, sense diàleg i sense participació; no podem permetre que el dret a l'educació i el dret a l'alimentació queden deslligats de la igualtat, de la inclusió, de l'equitat, de la cohesió i de la justícia social, i no podem deixar de banda els criteris de qualitat i de proximitat en la contractació pública, aixina com criteris socioeducatius, ambientals o d'economia social.

En definitiva, nosaltres creiem que el dret a l'alimentació escolar no pot ser un negoci en mans de grans empreses multinacionals, i preguntem-nos –preguntem-nos– si és casualitat que determinats consells comarcals acabin atorgant a determinades empreses en mans de coneguts convergents el negoci dels menjadors escolars. *(Remor de veus.)* Perquè ara mateix estem parlant d'un negoci; un negoci que està principalment en mans de set grans empreses o fundacions, entre les quals està Eurest, està Serhs, està Serunion, i darrere d'una d'elles està Goldman Sachs, i mouen prop de 200 milions d'euros l'any de beneficis. Empreses, com vostès poden comprendre, que no tenen un objectiu d'oferir un menú de qualitat, ni de protegir el comerç local, ni de blindar els drets dels seus treballadors, tampoc criteris educatius; el seu objectiu únicament és guanyar diners. I aquest no és el model d'educació ni d'alimentació escolar que Catalunya mereix; no és el model que es mereixen els més de 260.000 infants que cada dia dinen en els menjadors escolars als nostres centres.

I no només ens preocupem pel decret de menjadors escolars, les notícies que ens arriben de les conclusions de l'«Ara és demà» també són molt preocupants, i no fan més que aprofundir en la deriva neoconservadora que patim els darrers anys. Consellera, hi insisteixo: deixem de banda el document intern de treball, que, a més, com ja hem dit, no és definitiu. Deixin, si us plau, d'alarmar la comunitat educativa amb aquest globus sonda i fem un nou decret de menjadors escolars, d'acord amb la comunitat educativa, i del qual ens pugam sentir orgullosos.

Un decret que, com en els països avançats del nostre entorn, contemple el menjador escolar com un dret, un dret gratuït i universal, acceptant que pot haver-hi un període de transició amb un pla de beques suficient; que tots els centres educatius tinguin de manera obligatòria el servei de menjador; que el consell escolar tinga capacitat no només consultiva, sinó també decisòria en l'elecció de la gestió i del model alimentari, i que les famílies organitzades en entitats provades sense ànim de lucre tinguin la prioritat en la contractació i en la gestió integral del servei.

Un decret que de veritat siga una peça del projecte educatiu de centre, que hi haja coordinació entre el professorat i entre les monitores de menjador, amb el reconeixement de la condició d'educadores a les persones que facen de monitores, i, per tant, amb una formació específica, i, a més, que regule la ràtio d'infants per monitora. I, en aquest sentit, nosaltres li fem una proposta: per a infantil, un adult per a deu infants; a primària, una proporció d'un a quinze, i a secundària, d'un a vint-i-cinc. I, òbviament, amb persones de suport per als infants amb necessitats educatives especials.

Un decret on a la licitació es valori el projecte educatiu i la qualitat del menjar per davant dels criteris econòmics; que els menús estiguen elaborats per nutricionistes experts en alimentació infantil; que fomenti la compra d'aliments locals, de proximitat i de temporada, i que el departament es faça càrrec dels menús que per patologies o al·lèrgies excedeixen del preu habitual.

I, també, ja per acabar, complim amb allò que tenim aprovat en aquest Parlament en matèria de beques menjador. És cert –i això ho reconeixem– que sí que s'ha millorat pel que fa a les beques de menjador de primària, però no hem avançat ni un mil·límetre en secundària. No hi ha res dels períodes no lectius, no hi ha res dels centres que tenen la jornada compactada, i ni un pas s'ha fet en les beques menjador per a les escoles bressol.

En definitiva, li demanem que escolte la comunitat educativa i que presenten un decret que reculli les aportacions que li han fet les diferents entitats i més de dos-centes persones que, a títol individual, han presentat les seues opinions al portal de transparència de la Generalitat.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. Respon la senyora Clara Ponsatí, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Clara Ponsatí i Obiols)

Moltes gràcies. Bona tarda, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyora Albiach, moltes gràcies per la seva interpellació. Feia temps que no feia exàmens, però avui clarament em sento com quan encara en feia. I a vegades passava que t'arribaven al juliol; o sigui que aquest és un d'aquells exàmens que t'arribaven molt al final de curs, al juliol. Espero..., a veure si el passem. També podien haver esperat al setembre, però (*la consellera riu*) aquí estem.

A veure, el decret de menjador avui vigent, com el de transport, és de l'any 96. Ja fa temps que la comunitat educativa és conscient de que calia modificar-lo, però encara ho tenim pendent.

Quan es van traspassar les competències als consells comarcals, i això era l'any 89, se'ls va encomanar que gestionessin els menjadors escolars, tant directament a través d'una contractació pública o mitjançant convenis amb altres organitzacions, amb ajuntaments, etcètera.

La realitat és que la tipologia de serveis que tenim en els menjadors ha estat ben diversa i ho ha estat des de sempre. Tenim menjadors gestionats pels consells comarcals, menjadors gestionats pels ajuntaments, menjadors gestionats pels centres, i molts menjadors gestionats per les AMPA, directament o indirecta.

Atesa aquesta diversitat, el 2014, el Departament d'Ensenyament va endegar un exercici de recollida d'informació per tal de conèixer qui i com gestionaven els menjadors. I la diversitat de provisió en el servei és natural, perquè respon a la gran diversitat de les nostres escoles. Tenim comarques on hi ha municipis molt petits, amb escoles que tenen menjadors de deu o vint alumnes, i a la mateixa comarca hi ha menjadors de cent cinquanta o dos-cents alumnes. I la gestió del consell comarcal en molts casos fa que tots els menjadors siguin viables i donin un bon servei.

Ens cal, però, un decret per reorganitzar els serveis de menjador. I què voldríem assegurar amb aquest decret? Voldríem, en primer lloc, assegurar la qualitat alimentària. Els menjadors han de fer una oferta nutricional equilibrada, que s'ha de preparar i servir en condicions d'absoluta seguretat alimentària, i això ha de ser un cost adequat per a les famílies. I al mateix temps volem assegurar la qualitat pedagògica del servei. Hi ha unanimitat –unanimitat– que el menjador és una part del projecte educatiu. Per tant, cal que aquest nou decret contempli la interrelació entre el servei de menjador i la part pedagògica d'aquest servei.

També ens cal assegurar la continuïtat en el temps i la sostenibilitat en la provisió d'aquests serveis. Ens cal donar seguretat contractual a les escoles i als proveïdors, i ens cal assegurar la transparència de les adjudicacions.

Assolir aquests objectius és del tot compatible, penso jo, amb la diversitat de proveïdors. Això ho pot fer bé l'Administració propera del territori, que pot mancomunar la junta de serveis, però també ho poden fer molt bé les AMPA, que tenen una llarga trajectòria fent aquest servei i que naturalment tenen molt a dir i que les volem escoltar.

El departament ha recollit informació detallada sobre els serveis de menjador arreu de Catalunya, i aquesta informació sistematitzada ens donarà indicacions per detectar on són els punts dèbils, i al mateix temps ens ensenyarà quines són les bones pràctiques i ens serà una bona guia per preparar aquest nou decret.

Un cop recollida la informació, què més estem fent? Primer, parlar-ho amb les diferents administracions afectades, els consells comarcals i els ajuntaments; també amb les direccions de les escoles i amb les AMPA i amb les empreses de lleure educatiu, que moltes vegades ofereixen conjuntament el servei de menjador i el de lleure.

Com vostè ja sap, hem constituït un grup de treball amb les parts implicades, que és el mateix que vam fer amb les beques menjador, i estem escoltant les seves recomanacions i estem reflexionant conjuntament. I som molt optimistes, perquè són administracions properes que coneixen millor que ningú el servei i les necessitats, i perquè aquest és el mateix grup de treball amb el que vam poder fer un molt bon acord per a les beques de menjador.

Hem estudiat també com són les experiències a fora de Catalunya, i hi ha diferents models. Hi ha comunitats autònomes que fan una contractació centralitzada de tots els menjadors; n'hi ha d'altres que ho fan de manera centralitzada en els municipis, però també n'hi ha altres que, com nosaltres, tenen aquesta realitat més diversa. Però, per tant, val la pena analitzar els diversos models per veure'n les bondats, o no, i extreure'n les lliçons.

A Catalunya, com hem dit, ens hem assegut amb els diferents interessats per consensuar el model que doni qualitat i seguretat, que doni criteris transparents en la contractació del servei, que doni una bona atenció a l'alumnat, i que això es faci a un cost adequat. Actualment, com els explicava, ja està en marxa aquest grup de treball, amb els representants dels consells comarcals i les associacions municipalistes, a fi i efecte de consensuar posicions en aquesta matèria. I, com els he dit, també volem parlar i treballar amb les federacions d'AMPA, amb les associacions empresarials del sector també, per tal d'ampliar el consens sobre aquest nou decret, ja que volem..., i la voluntat del departament és que sigui una regulació que incorpori els diferents punts de vista i que sigui fruit dels compromisos. Però hem de ser ben conscients que els compromisos són compromisos entre diferents punts de vista i diferents interessos. I aquests diferents interessos són tots legítims, però són diferents per a les diferents parts.

Aquest nou decret forçosament haurà de recollir els nous criteris incorporats a la normativa de contractació pública, com a resultat de la transposició de la Directiva comunitària de contractació pública de serveis a les persones, parant especial atenció a la contractació social. I també incorporarà l'adequació de la normativa en matèria de transparència pública per tal de garantir la traçabilitat de les adjudicacions derivades d'aquests processos de contractació pública en l'àmbit de menjadors; no només per fer-ho més transparent, sinó també per fer-ho més segur.

En els centres educatius, el servei de menjador i el temps de lleure que està associat a aquesta estona s'integra en el projecte educatiu. Això no estava recollit en el decret del 96, però ja fa molts anys que és així. Per tant, el menjador escolar és una peça del projecte educatiu. I això celebro haver-ho dit exactament amb les mateixes paraules que vostè, senyora Albiach –exactament–; hi estem totalment d'acord: el menjador escolar és una peça integral del projecte educatiu i, com a tal, cal garantir l'accés en condicions d'igualtat a tot l'alumnat, acomplint el principi d'igualtat. I, en segon terme, el servei de menjador també reforça les actuacions que fan els serveis socials, que són els que tenen la competència d'assegurar el dret de les persones a viure dignament mitjançant la cobertura de les seves necessitats, d'acord amb la Llei de serveis socials.

Vostès ja coneixen els canvis importants que hem fet en el model d'ajuts de menjador i que ens permetran fer progressos per garantir l'accés en condicions d'igualtat als serveis de menjador escolar. Els canvis es van fer amb consens amb les associacions municipalistes i amb els consells comarcals, i hem anat més enllà, responent a la resolució d'aquest Parlament sobre la situació d'emergència social, la reactivació econòmica, la gestió pública i la necessitat d'una resposta institucional, hem fet una segona modificació, aquest curs, hem eliminat el tram flexible i hem elevat els llindars..., l'accés, de manera que l'ajut ha arribat a moltes més famílies.

En aquest moment, el nombre total de beques de menjador que atorgarem no està tancat, perquè els consells comarcals encara estan enviant liquidacions, el que sí que podem dir és que en aquest moment la Generalitat de Catalunya ha concedit més de 106.000 beques menjador per al curs que s'acaba. Els recordem que aquesta és una partida oberta i que, per tant, roman disponible a les famílies que s'hi vulguin acollir al llarg del curs. En termes quantitius, el canvi del curs 2015-2016 al curs que ara hem acabat ha estat d'un augment del nombre de persones que gaudeixen d'aquest ajut de més del 10 per cent; però, si ens mirem les quantitats que hi hem esmerçat, l'augment és de més del 20 per cent. Per tant, l'esforç que el Govern ha fet en aquesta direcció és realment molt notable.

En conclusió, el decret que actualment regula els menjadors escolars és el de l'any 96, que toca modificar-lo. El meu departament impulsarà un nou decret que volem que sigui aplicable per al curs escolar 2018-2019, i és la nostra determinació fer-ho. I, a aquesta determinació, s'afegeix la resolució aprovada pel Parlament fa uns mesos, que instava el Govern a la tramitació d'aquest nou decret.

El projecte de decret s'està tramitant d'acord amb el que preveu la Llei 39/2015, de procediment administratiu, que va entrar en vigor l'octubre del 2016. Aquesta nova llei reforça la transparència i la participació de la ciutadania, la tramitació de les iniciatives reglamentàries, ja que instaura la publicitat en el portal de transparència i la realització d'una consulta pública prèvia de quinze dies de durada com a mínim. La publicitat al portal de transparència i la consulta pública prèvia es varen fer entre el desembre del 2016 i el febrer del 2017 amb una durada molt superior al mínim previst per la llei. Com a resultat d'aquells dos tràmits previs, hem rebut més de trenta aportacions d'entitats, associacions i empreses, i més de cent de particulars.

Un cop fet aquest tràmit, el departament ha preparat un primer document *de treball* per dur a terme una ronda de consultes i de trobades bilaterals amb els principals actors del sector. Ara ens trobem en aquesta fase de trobades bilaterals (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que haurà d'acabar amb un segon document al qual les entitats i la resta d'actors consultats podran contribuir. Un cop els actors interessants hagin pogut fer la seva valoració d'aquest document, del segon document de treball, endegarem les passes per redactar el projecte de decret...

La presidenta

Consellera, em sap greu, però ha exhaurit el temps.

La consellera d'Ensenyament

...per tal que el consell de direcció del nostre departament n'aprovi l'inici de la tramitació, que inclou el període d'informació pública i el període d'al·legacions, a més a més dels informes preceptius de la Comissió Jurídica Assessora, de la Comissió de Govern Local i del Consell Escolar de Catalunya.

La presidenta

Consellera, hi insisteixo...

La consellera d'Ensenyament

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

...ha exhaurit el temps. Gràcies, consellera. Té la paraula la senyora Jéssica Albiach.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, presidenta. Gràcies, consellera. Abans comentava la senyora García, davant de la interpellació amb el conseller Forn, que li semblava més una compareixença que no una interpellació. I jo he tingut la mateixa sensació, perquè vostè ja venia amb un document preparat. I, és més, li diré, no és que hem utilitzat les mateixes paraules, és que jo em vaig estar revisant la interpellació que va fer la consellera Ruiz, l'exconsellera Ruiz, fa dos mesos, i vostè també tenia frases literals de l'anterior interpellació. Entenc que estem parlant del decret de menjadors escolars, però vostè m'hauria de respondre a mi, no a la senyora Niubó, que va parlar fa dos mesos. Al final he de dir que no m'ha quedat massa clar si retiraran el document de treball o no, l'esborrany de decret o no, perquè vostè ha dit, ha insistit en la bona voluntat que tenen, però la veritat és que, de forment, que diuen en ma casa, ni un gra.

A veure, l'hi torno a dir, sabem que no és un document oficial, és de les primeres coses que hem dit, és un document de treball, però és un document que ha sortit del Departament d'Ensenyament i sobre el qual s'han posicionat la FAPAC, FAPAES, Comissions, UGT, CGT, USTEC, i Acellec, sense voler posicionar-se obertament, també ha mostrat la seua preocupació. Per tant, si m'ho permet, li diria que no han actuat amb la responsabilitat que caldria, perquè han estat alertant la comunitat educativa, que s'ha vist desprotegida i novament ignorada.

A la moció de la senyora Niubó de fa dos mesos vam aprovar que el nou decret s'havia de presentar abans de l'inici del proper curs. Amb el permís de la senyora Niubó, jo li demano que, si cal, ho posposem uns mesos per mirar-ho amb calma i per intentar allò que va dir la senyora Ruiz, que era aconseguir el màxim consens. De moment, no només no han aconseguit aquest consens, sinó que s'han anat cancel·lant totes les reunions sobre el tema que estaven programades.

I l'hi torno a dir: no podem repetir errors del passat pel que fa a determinats mecanismes de licitació i de contractació, que s'apropen més a unes dinàmiques qüestionables i fins i tot que s'apropen al corrupte més que a un estat de dret i democràtic. Hem de blindar el dret a l'alimentació, igual que fem amb el dret a l'educació.

I ja, per rematar, tres idees: garantia de suficiència alimentària des de l'escola bressol i durant tota l'etapa obligatòria; reconeixement dels drets laborals del personal de menjador, i, per tant, formació específica, i sobirania alimentària, és a dir, dret a decidir de les famílies, i, per tant, allunyar del negoci les multinacionals. I, per descomptat, tot el reconeixement al menjador escolar com a temps educatiu i, a més, que s'ha d'inserir al projecte educatiu de centre.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Albiach. Respon la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Moltes gràcies. Els documents de treball són documents de treball; poden agradar més o menys, però són documents de treball. Per tant, ni es retiren ni es deixen de retirar, són documents de treball. Em sembla que la meua intervenció..., que, efectivament, venia preparada, perquè demostra, diguem-ne, una certa professionalitat, perdoni'm. Com pot comprendre, en la meua posició, venir a pèl hauria estat una mica arriscat, eh? Per tant, doncs, ara sí que vaig a pèl, però abans venia una mica preparada, i jo els he exposat, diguem-ne, els plans que el meu departament té respecte a aquesta iniciativa, i em sembla que ha respost a la seva pregunta, a les seves preguntes. Per tant, a vostè li agradi o no li agradi que això s'assembla al que va dir la consellera Ruiz fa unes setmanes o uns mesos, no em sorprèn que s'hi assembla, perquè és el mateix Govern. En això, diguem-ne, no hi ha hagut canvi de pla de govern en aquesta dimensió. Per tant, cap sorpresa.

Jo només vull insistir-hi: hi ha el ferm encàrrec en el meu equip de que això progressi amb la màxima intensitat i el ferm encàrrec de que això es faci sobre la base d'un estudi de com tenim la realitat del màxim rigor. I, per tant, jo personalment he encarregat que tinguem les dades i la informació ben acurades i ben mesurades i ben presentades. I, a partir d'aquí, la discussió i els consensos; hi esmerçarem tots els esforços que puguem, i estem oberts a sentir les opinions i les aportacions de tothom. No serà fàcil, perquè sentirem opinions i aportacions que seran contradictòries i les haurem de conjuminar, però farem el que podrem. I estem determinats a avançar en aquesta direcció.

I agrair molt la interpellació i el bon to de la senyora diputada. I estem oberts i la invito a que em visiti per parlar-ne amb tranquil·litat i a treballar conjuntament.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera Ponsatí.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

300-00200/11

El següent punt de l'ordre del dia és: interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada per la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Quadres

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, en primer lloc, deixeu-me que aprofiti el fet d'estar aquí a la tribuna per enviar una salutació solidària als joves detinguts a Mataró, Sant Sadurn i Igualada..., en defensa de les taxes universitàries aprovades per aquest Parlament, i deixar clar que, per nosaltres, el nostre grup, malgrat la repressió, no aturarà la defensa per una universitat pública.

Ara al que anem: a la interpellació de l'habitatge. Consellera, diputats, diputades, fem aquesta interpellació de govern coneixedors i convençuts de tot un seguit de dades, de tot un seguit de situacions, de realitats socials, de necessitat entorn de l'habitatge

que crec que són prou conegudes per la majoria dels que estem aquí; dades, situacions i realitats que han estat objecte de debats parlamentaris, de treball legislatiu per part d'aquest Parlament; dades, situacions i realitats que han situat inclús aquest Parlament en un nivell de consens, doncs, esperançador a l'hora de poder plantejar respostes i concretar propostes d'aquestes respostes, i, per què no dir-ho?, dades i situacions i realitats que, malgrat trobar en aquest Parlament un ampli consens, s'han vist allunyades de les seves possibilitats d'èxit, per dir-ho d'alguna manera, per una lamentable, dramàtica i a cops criminal voluntat del Govern central en la seva croada contra la sobirania d'aquest Parlament, però sobretot –sobretot–, no ens enganyem, també, pensem nosaltres, per un posicionament de classe, un posicionament ideològic i una clara servitud d'aquest Govern central al poder dels més forts i, per descomptat, del capital.

Les dades, les situacions, les realitats tants cops descrites en aquesta tribuna i en comissió són el que són i descriuen un panorama desolador que milers de famílies, milers de persones s'hi troben empantanegades i en el que intenten sobreviure com poden. Bategem aquestes dades, aquestes situacions i aquestes realitats com vulguem –«emergència habitacional», «vulnerabilitat», «problemes de l'habitatge»–, tots els que estem en aquest Parlament som coneixedors del que hi ha darrere d'aquestes definicions: vulneració de drets, desesperació, vulnerabilitat, precarietat, desnonaments i també, i per sort, autoorganització, lluita, mobilització i ocupació.

I deixeu-me que posi l'ocupació en el bàndol de les coses positives per contrarestar una mica la cada cop més habitual..., el que és cada cop més habitual en el nostre treball en comissió, que és el de posar l'ocupació en general en el marc concret de certes actuacions mafioses de baix perfil i d'un component social molt concret.

Amb la situació actual que tenim d'exclusió residencial, el fenomen de l'ocupació és una realitat molt estesa i les seves causes són estructurals i amb culpables, pensem nosaltres, molt clars: 6 milions d'habitatges buits, la majoria en propietat dels bancs, 46.000 a Catalunya, a mercè de l'especulació i a l'espera d'una recuperació del mercat immobiliari que recuperi el seu valor de canvi per tal de seguir augmentant els seus beneficis. Més de 500.000 execucions hipotecàries, 159 desnonaments diaris a l'Estat espanyol; més de trenta o una mitjana de deu, deia la consellera fa poc en resposta a una interpellació del Partit Socialista. Ho hem repetit moltes vegades: centenars de famílies en la més absoluta exclusió social i expulsades de la seva llar, asfixiades per deutes milionaris, irretornables, incapaces de fer front, sense ingressos, a unes quotes hipotecàries que augmenten sense cap control; contracte entre desiguals que després es desemmascara amb tota la seva malícia; la pistola al cap perquè signessin hipoteques que els arruïnarien la vida no era material però sí contextual i igualment eficaç.

Durant el període 2009-2016 la situació socioeconòmica ha generat, entre d'altres, emergència habitacional, amb l'aparició de noves situacions que impliquen la pèrdua d'habitatge. La insuficiència de parc públic de lloguer social..., actualment a Catalunya el parc públic d'habitatge social es troba, i s'ha dit aquí ja diverses vegades, a la tribuna, a un 1,5 per cent del total, una xifra que fa riure no tan sols si la comparem amb els paràmetres europeus, sinó, i sobretot, pensem nosaltres, per la immensa demanda i necessitats que tenim sobre la taula en un moment com l'actual. La suspensió de part de la Llei 24/2015 ha generat desprotecció a les famílies, ha exonerat els grans tenidors de la seva responsabilitat social com a part generadora del problema, així com de la seva obligació d'oferir lloguer social a les famílies.

Ni la Llei 24/2015 ni l'actual 4/2016 no desenvolupen cap article amb relació a l'ocupació irregular. La intermediació amb les entitats financeres per tal de desenvolupar convenis ha rebut la negativa per part d'aquestes entitats financeres, malgrat algunes excepcions.

Bombolla de lloguer –a Barcelona la mitjana de preus s'ha duplicat de fa quinze anys–, turisme, gentrificació, que de nou serveixen per enriquir una petita elit econòmica, mentre tornem a condemnar a la misèria i a l'expulsió dels seus barris i les seves llars les classes populars.

Aquest fenomen ha generat un nombre alt de famílies sense habitatge, i a la vegada han proliferat els habitatges buits i les ocupacions. Davant d'aquestes dades, davant d'aquestes situacions, d'aquestes realitats, el Parlament, pensem, ha fet una feina legislativa, a vegades tardana, però l'ha fet, poc agosarada, per nosaltres, però també

L'ha fet, i ho reconeixem, però aquesta tasca legislativa, que tots hem, doncs, anomenat d'emergència habitacional i vulnerabilitat d'exclusió social, ha estat una feina, com he dit abans, escapçada, emmordassada i trossejada per un govern central davant del Tribunal Constitucional. Tots ho sabem.

I què ha fet el Govern? Quines són les..., què ha fet amb les eines que aquest Parlament ha posat al seu abast? Com executa les voluntats polítiques aprovades per aquest Parlament?

Necessitem saber el que s'està fent i com s'està fent per saber el grau de compliment per part del Govern, però també per saber el que ens cal fer a nosaltres, com a legisladors, davant una realitat tossuda que, malgrat els petits i segurs avenços importants, molt importants, donada la cruesa de la realitat, doncs, és una realitat que, pensem, es nega a canviar i, cosa molt pitjor –cosa molt pitjor–, ens vol portar de nou a la casella de sortida on resideixen les causes reals d'aquesta brutal realitat que ha colpejat sense mirament i amb total impunitat un sector important del nostre poble.

Malgrat els esforços fets, malgrat les polítiques endegades i malgrat el reconeixement del que ha fet el Govern i també de les deficiències observades, ens agradaria saber en què està treballant el Govern per aconseguir el màxim de regularitzacions d'habitatges ocupats amb un pla de treball que garantis la solidesa d'aquest procés; ens agradaria saber en què està treballant el Govern per enfortir les línies de coordinació amb els ajuntaments per tal de donar respostes transversals; ens agradaria saber en què està treballant el Govern per elaborar propostes per a la normalització dels subministraments als habitatges ocupats; ens agradaria saber en què està treballant el Govern per erradicar els grups organitzats que s'estan lucrant amb les necessitats d'emergència habitacional i que darrerament hem tractat en diverses comissions.

I és en aquest marc, on els arbres ens poden no deixar veure el bosc, que volem situar la nostra interpellació. La disminució de recursos públics per millorar les condicions d'habitabilitat i promoure habitatge públic –tots hi coincidim– requereixen més que mai l'encert en les accions que cal prioritzar. El coneixement global de les situacions, la coordinació eficaç d'aquestes accions han de permetre optimitzar recursos, l'atenció i els terminis en la resposta. És necessari treballar per a l'adequació de l'oferta i les condicions de tinença de l'habitatge a la situació de les famílies, per garantir precisament el seu dret a l'habitatge.

A més, en matèria d'habitatge, cal anar incorporant –s'ha dit també diverses vegades aquí, des d'aquesta tribuna– noves accions derivades dels canvis socials, econòmics, legislatius, que donin resposta a les necessitats que es van generant en matèria d'habitatge. No podem dur, però, una política d'habitatge seriosa; per poder-la dur, cal disposar d'un pressupost adequat i d'un requisit previ i indefugible, com el sòl adequat per dur a terme les nostres actuacions. Els paràmetres d'acompanyament, com allò que s'anomena «foment d'edificació», «usos del sòl», «control, intervenció del mercat de lloguers i hipotecari» o «estàndards funcionals o de qualitat», complementarien les condicions d'aquest entorn i d'aquesta política.

En cap cas la resposta pot ser, creiem, conjuntural; la política d'habitatge és el gran repte que haurem d'afrontar com a país. I davant d'aquest repte esperem, com dèiem, que els arbres de les urgències no ens tapin el bosc de les necessitats. I és per això que la nostra interpellació vol anar més enllà de compartir la necessitat de donar resposta, de donar valor o no a l'acció de govern feta, que altres cops vostè mateixa ens ha concretat dins d'una col·laboració amb els governs locals, una dedicació de 109 milions per afavorir el parc, la mediació, el reallotjament en el parc d'una mitjana de deu desnonaments diaris. I volem anar, creiem, més enllà de la feina que, diu, s'ha fet: quatre mil habitatges cedits per la banca; decrets sobre pisos buits; tanteig d'oferta i retracte, amb una inversió de cinquanta mil; prop de 1.700 habitatges adquirits; etcètera.

Pensem que estem davant d'un gran repte que caldrà afrontar, i en el llindar d'una nova república ens agradaria saber quins són, consellera, els eixos d'acció política del Govern per a l'oferta d'habitatge assequible i la contenció dels preus d'habitatge existent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Garriga. Respon la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge (Meritxell Borràs i Solé)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyor Garriga, en primer lloc, vostè ho deia a l'inici de la seva interpellació, aquest és un tema que recurrentment ve en aquest Parlament. No és pas cap retret, és, al contrari, la mostra de que aquest és un tema que ens preocupa, a govern i als diferents grups parlamentaris. I, per tant, hi ha coses que els diré que segurament, doncs, m'hauran sentit dir-ho amb anterioritat.

Agrair-li el to i la coincidència en molts dels àmbits que plantegem. Crec que tots estem d'acord que aquest és un tema de país en què no només hi hem de treballar per sortir de la situació de l'emergència que tenim, sinó que és evident que hem de treballar, doncs, amb un tema més de fons.

El dret a l'habitatge, hi coincidim plenament –el dret a l'habitatge–: aquesta és una qüestió de país, no? Hi hem dedicat molts esforços, hi estem dedicant molts esforços, certament, en l'àmbit legislatiu, també en l'àmbit econòmic, i, per tant, doncs, actuem bàsicament en dos àmbits molt clars. Un –ho deia vostè–, en el que és fer front de manera ràpida i eficaç, per tant, en tots els àmbits d'emergència, i l'altre, el que no podem abandonar malgrat que ens «apreti» d'una forma important tot el que és el tema de l'emergència, doncs, en els col·lectius que, sense trobar-se en aquesta situació concreta, es troben en situació de dificultat per accedir a un habitatge, no?

Ho deia bé, hem legislat de forma important, i –també ho deia bé– han actuat de forma impecable, podríem dir, el Govern de l'Estat amb el seu aliat, el Tribunal Constitucional, a l'hora, doncs, de reduir la nostra capacitat legislativa, en un àmbit en el qual som competents, i, per tant, en dificultar-nos molt les coses.

Bé, com a govern, deixi'm que li exposi... Jo crec que vostè em feia unes preguntes que miraré d'anar contestant, però durant l'any 2016 nosaltres hem utilitzat més diners que mai per donar resposta a les necessitats existents. Concretament, 109 milions d'euros per a ajuts ordinaris en el pagament del lloguer; ajuts implícits a persones que viuen en parcs públics, i prestacions d'urgència. Per tant, vol dir que hem ajudat més de seixanta mil famílies. I, per tant, hem fet un salt de l'any 2012, en què la situació era, doncs, de precarietat, en molts casos, que ajudàvem 22.000 famílies, a més de 60.000 l'any 2016.

Vull posar en valor, amb tot això, la feina que es fa des de l'Ofideute, no? Perquè, doncs, el primer mig any, vostè em parlava de desnonaments, hem estat capaços d'aturar 2.238 desnonaments, això és una xifra ja rellevant. I en els darrers cinc anys hem evitat concretament 21.667 desnonaments, i aquesta tampoc és una xifra menor que podem menystenir.

Tenim en aquests moments setanta-cinc punts d'atenció, setanta-cinc punts d'atenció arreu del país. I això vol dir, per tant, proximitat amb els ciutadans de Catalunya, i donar resposta, doncs, ràpida i sobretot força eficaç a l'hora de donar solució a les seves situacions.

Què fem, per això? Vostè ens demanava quines són les actuacions que es fan, que s'utilitzen per combatre aquesta situació, no? Doncs, una de les eines més importants, certament, és el parc públic d'habitatge, hi estem d'acord. Estem per sota de les xifres que voldríem. En aquests moments una correcció, m'agradaria que pogués ser més rellevant, però el parc d'habitatges que disposem és del 2 per cent. Certament, és petit respecte al que hi ha en altres països. En aquests moments 28.261 habitatges, amb un lloguer social de mitjana de 175,73 euros. Per tant, escolti'm, és evident que nosaltres hem de fer un esforç per ampliar el parc d'habitatge del nostre país, i nosaltres això ho fem a través principalment de diversos elements.

Un –i jo crec que em permeto dir que és un decret innovador, un decret certament revolucionari–, el Decret llei 1/2015, en què ens donava el dret a tanteig i retracte als municipis de demanda acreditada. I, per tant, hem pogut exercir-lo i adquirir habitatges a un preu, doncs, més que bo, amb menys de cinquanta-mil euros, la mitjana dels pisos adquirits. I, per tant, hem pogut també, alhora, trencar el que serien unes actuacions que podríem dir que són especulatives, en les quals es venen grans paquets, doncs, d'habi-

tatges als que s'anomenen en moltes ocasions «voltors financers». I, per tant, nosaltres adquirim aquells habitatges que creiem que són adequats per donar resposta a les necessitats de les persones.

I, per tant, des del Govern de Catalunya hem adquirit 636 habitatges, ja. I aquest 2017 farem una actuació important i, per tant, tindrem més de mil habitatges de propietat mitjançant aquesta via. Això també ho han utilitzat els ajuntaments, que n'han adquirit 242; o bé, doncs, les entitats sense ànim de lucre, que n'han adquirit vint-i-sis.

I deia que podem tenir més de mil habitatges a través d'aquesta via, perquè el Govern fa un esforç no només a través de l'impost dels habitatges buits, un impost que es fa a través d'aquest decret, que jo el titllava de revolucionari, sinó que, a més a més, hem fet, doncs, una aportació directa per part de l'Incasòl, per tal d'aprofitar els anys que ens queden de vigència en els quals nosaltres podem utilitzar el tanteig i retracte, i adquirir habitatges a un preu adequat.

Una altra fórmula interessant que nosaltres utilitzem, i utilitzem tan a fons com podem per obtenir nous habitatges, doncs, es tracta de la cessió d'habitatges per part de les entitats financeres; 4.010 pisos. I vostè sap que en aquest àmbit, quan vostè em parlava d'ocupació, aquí podem parlar que la meitat dels habitatges que ens cedeixen són habitatges ocupats, i que, per tant, passem a regular aquestes situacions, passem a donar solucions a persones que estan en una situació certament de precarietat, que certament han entrat en aquesta situació, en aquestes ocupacions. I, per tant, aquesta és una via, precisament, no només d'adquirir habitatges per a les famílies que ho requereixen, sinó també de trobar solucions en aquesta àmbit, doncs, que li citava.

Què fem també? Doncs, a través de l'Incasòl hem anunciat que iniciem noves promocions d'habitatge, i concretament, doncs, posem 100 milions d'euros per tirar endavant la construcció de nous habitatges i, per tant, ampliar, com li deia, aquest parc d'habitatge.

Però jo crec que un dels elements que segurament a dia d'avui fa menys soroll, però que ens dona un llarg recorregut, és l'impuls que estem fent del Pla territorial sectorial de l'habitatge per acostar Catalunya cap als estàndards que vostè en deia «europeus», no?, en el qual es preveu que es pugui disposar de 235.000 habitatges, immobles, per destinar-los a polítiques socials en els propers quinze anys, i que, per tant, planteja que en aquest termini de temps disposem d'un 5 per cent del parc d'habitatges destinat a lloguer social. I que en les ciutats, en els municipis, doncs, on hi ha una àrea..., que es consideren àrees considerades d'alta demanda, disposem d'un 15 per cent dels immobles reservats precisament a aquestes polítiques socials. Per tant, aquí és un àmbit en el qual ja s'ha començat a caminar, està en aquests moments en exposició pública i, per tant, esperant les alegacions, les propostes que puguem rebre.

Quin altre element hem fet, no? Doncs, escolti'm, nosaltres, la Llei 4/2016, que la tenim amenaçada també pel Govern de l'Estat, perquè ens la vol portar al Tribunal Constitucional..., vostè sap que hi ha una eina que ens permet que quan una família hagi de ser desallotjada de casa seva perquè no està podent fer front al pagament del seu habitatge, hi ha l'obligatorietat d'un lloguer social en aquesta família. I en aquests moments ja són, si no m'erro, 1.006 els lloguers socials que s'han pogut, doncs, agilitzar per aquesta via, no?

Per tant, el que és rellevant és que el ciutadà ha de conèixer totes les eines disponibles, saber quina..., com més aviat sapiguem quin és el problema, quina és la situació de les famílies, de les persones amb una necessitat d'habitatge, amb una situació que potser tenen habitatge però amb risc de perdre'l, abans es podran resoldre les coses i amb més garanties d'èxit. Treballem, doncs, per garantir el dret de l'habitatge, i per això, hi insisteixo, cal conèixer les eines i utilitzar-les com més aviat millor.

Vostè em demanava com executem la legislació vigent. Li citava el cas concret del lloguer social en el cas de les entitats financeres. Podria citar-li –i, si vol, després ens hi entretenim una mica més– el que és la col·laboració entre les diferents administracions, concretament entre el Govern i els ajuntaments, amb tots aquells que vulguin fer processos d'expropiació temporal d'habitatges buits d'entitats financeres, per a la qual, com vostè sap, hem disposat de 7,3 milions d'euros, destinats, precisament, a aquesta gestió i, per tant, poder donar resposta a les necessitats de les àrees de més forta demanda. I aquí és on estem pendents de les sol·licituds que ens puguin fer diversos ajuntaments,

no?, perquè, lamentablement, doncs, no tots els ajuntaments ens han fet arribar la seva predisposició a utilitzar aquesta via per adquirir habitatge quan hi ha, hi insisteixo, una forta...

La presidenta

Consellera...

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge
Sí.

La presidenta

...ha exhaurit el temps.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge
Cedeixo la paraula i, si de cas, seguim en el segon torn.
Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Quadres

Gràcies, presidenta. Bé, li agraeixo... La primera part de la seva intervenció, de la seva resposta, no és que no sigui interessant, és que és prou coneguda. És a dir, com que ja li han fet interpel·lacions altres grups parlamentaris, i és cert, i també crec que ha de ser motiu de fiscalització i de saber-ho, no? Però m'interessa més la segona part, és a dir, tot allò que va més enllà de l'emergència habitacional i que ha generat el treball legislatiu i el treball parlamentari que s'ha fet aquí. I, en aquest sentit, doncs, penso que és millor això del pla territorial sectorial –avui, eh?, més important parlar-ne, eh?, no... O que també la necessitat de parlar-ne per allò que dèiem, aquella frase de que les emergències, doncs, no ens tapin el bosc i les necessitats, no?

I ho diem perquè som de l'opinió que avui ens trobem de nou amb una bombolla que afecta el preu de l'habitatge, i estem veient com l'habitatge torna a esdevenir una eina especulativa al servei del capital i es fa impossible l'accés a l'habitatge digne per a un percentatge més gran encara del que teníem de l'emergència.

És a dir, tots els indicadors ens estan dient que tornem de nou a allò que diuen en castellà «*volvemos a las andadas*», m'entén? Allò que ens ha portat a una realitat, que ha aconseguit un ampli consens i que ha generat uns esforços importants o que ha de generar-los, i que, a més a més, aquesta trista..., doncs, tornem a veure com, de nou, la bombolla i aquests indicadors estan damunt la taula.

I la resposta de l'Estat a aquest problema, pensem que, a més a més, no tenim complexitat, perquè no només és inexistent, sinó que no fa cap acció per acabar aquest espoli de les classes populars, i tampoc permet que altres administracions prenguin mesures al respecte. En definitiva, no fan ni deixen fer. Queda clar, doncs, que ens trobem davant d'un estat dominat per la banca i les grans multinacionals, i per nosaltres és demostratiu, per exemple, la roda de premsa que es va fer farà un parell de setmanes, el president Rajoy, doncs, davant dels magnats de l'obra pública, anunciant una inversió de 5.000 milions. És a dir, no davant dels agents i dels actors socials necessitats d'això, sinó que ho fa davant d'aquelles persones, d'aquells magnats de l'obra, que, a més a més, els ho feia dient: «Tot allò que aquests temps heu perdut, doncs, mireu, ara aviat ho recuperareu.»

Ja fa temps que molts dels catalans hem decidit canviar aquest Estat, controlat, pensem nosaltres, pel capitalisme d'amiguisme, oligopoli i de portes giratòries, i pensem que en la construcció de les bases d'aquest... –per això deia «en el lliandar de la nova república»–, cal construir un nou estat amb noves bases, no? Però un estat per canviar-ho tot, pensem nosaltres, un estat que legisli en defensa de la majoria i que entengui que l'ús social de l'habitatge està per sobre dels interessos econòmics d'una minoria. I que ningú es pensi –a més a més, pensem que tenim dificultats–, que ningú es pensi que recuperant la Llei 24/2015, tombada pel Tribunal Constitucional, una llei que proposa coses positives, però que ja ho vam dir –és una frase que molts ens critiquen–, pensem, no anava a l'arrel del problema sinó que anava a pal·liar, doncs, uns efectes i una realitat molt negativa. I pensem que la recuperació de la 24/2015, d'alg-

na manera, no serà l'instrument que evitarà que segueixi augmentant de manera desmesurada el preu de l'habitatge.

I en aquest sentit ens agradaria saber si aquest Govern i la seva conselleria estan disposats a començar a treballar perquè hi hagi una intervenció pública i real sobre el mercat de l'habitatge. I ja sabem que no tenim competències, ja ho sabem, no?, però per nosaltres, més que això, que ja ho sabem, el que volem és saber si aquest Govern està disposat a canviar de veritat les coses durant la construcció o en aquest moment en què estem parlant de les bases en el llindar de la nova república. I en aquest sentit, preguntariem: s'està disposat a fixar uns preus màxims dels preus de lloguer, d'acord amb els salaris dels treballadors i les pensions? S'està a favor de legislar per acabar l'especulació del preu del sòl i per garantir l'ús social dels habitatges, arribant a l'expropiació, si cal, o a la propietat quan no es compleixi aquesta finalitat? S'està a favor de disposar o invertir per augmentar els pisos públics? I, per exemple, s'ha estudiat la possibilitat d'incorporar tots els pisos i immobles avui en propietat de la Sareb al parc públic?

En definitiva: podem construir un estat nou en el que no canviï re, això és evident, però podem ser valents i construir un estat on es posin les persones per davant del capital. Nosaltres treballarem per això i ens agradaria saber si el Govern també està disposat a fer-ho. En realitat, el que proposem, doncs, és no només canviar, i que em perdonin la gent amants del futbol i de l'òpera, però no ens agradaria canviar la llotja del Bernabéu per la del Camp Nou o la del Liceu.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Garriga. Té la paraula la consellera Borràs.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, si em permet, en algun tema potser ha estat un punt contradictori. Si no donem importància al que són les mesos d'emergència, el que són les emergències, ens trobem que 676 adjudicacions d'habitatge que hem fet en el que portem d'any serien situacions d'ocupació, serien situacions de dificultat no resolta i, per tant, jo crec que hem de treballar en paral·lel en resoldre les situacions d'emergència, per una banda, i, per una altra, donar sortida, evidentment, a totes aquelles persones que tenen dificultat a l'accés a l'habitatge per donar-hi resposta. Per tant, nosaltres entenem que aquí hi han dues vies de treball.

Respecte al que vostè em citava dels lloguers, és evident que aquest és un tema que a nosaltres ens preocupa; tant, que ens hem proposat, i una d'elles ja l'hem iniciat, que és dur a terme dos coses: una és l'índex de referència dels preus de lloguer a través de l'Agència d'Habitatge de Catalunya, que, com vostè sap, ja és una eina útil per a vint-i-set municipis, i que vol dir que a l'entorn del 60 per cent de la població de Catalunya pot saber amb transparència..., hem apoderat totes aquestes persones per saber quins són els preus reals en el seu àmbit, tant els propietaris com els llogaters. i alhora, a més a més, doncs, sap que la nostra vocació és poder fer estímuls per tal que els propietaris posin els preus per sota del que és aquest índex de preus de lloguer.

Nosaltres som del convenciment que les polítiques socials ens correspon al Govern dur-les a terme i, per tant, no defugirem la nostra responsabilitat a l'hora de, hi insistixo, impulsar-les, no? I ho estem fent –ho estem fent. Ho fem, i vostè ho citava, amb el que és el Pla territorial sectorial de l'habitatge, en el que hi ha aquest compromís que en quinze anys puguem arribar, doncs, a que el 5 per cent del parc d'habitatges es destini a lloguer social. I és evident que la voluntat d'aquest Govern és posar per sobre, o podríem dir per davant, per davant de tot, les persones, les persones i les seves necessitats. I és així que ho hem fet a través de les diverses lleis, i la darrera, la 4/2016, ha tingut aquesta clara voluntat, la qual, doncs, com vostè ha citat i jo també vull fer-ho, el Govern de l'Estat ens la porta al Tribunal Constitucional, segurament. O ens la portarà, vaja, no vull avançar-me als esdeveniments, però ja ens ho han anunciat, podríem dir.

I és en aquest sentit que el nostre full de ruta, podríem dir, en matèria d'habitatge es tracta d'una forma clara de donar respostes a les persones, de donar respostes a les necessitats, de fer polítiques socials des del Govern, de fer matèries amb què puguem convertir el lloguer en un àmbit, doncs, atractiu tant per als propietaris com per als llo-

gaters. I que, per tant, per això ens cal una nova llei d'arrendaments urbans en el nostre país, una llei que també preveu la Llei 4/2016 i que el Govern està compromès a dur a terme. I per tant, a diferència, doncs, del que sentenciava el Tribunal Constitucional respecte a la Llei 1/2015, eh?, la que va ser la ILP, a diferència del que deia el Tribunal Constitucional i impulsava també el Govern de l'Estat, per damunt del benefici o del perjudici que es pugui causar a les entitats financeres hem de tenir en compte, doncs, les necessitats de les persones, el que és el que a dia d'avui ja ningú discuteix, que és que l'habitatge és un element de resposta a la necessitat d'habitatge social i, per tant, un element clau per als ciutadans d'aquest país, i és en aquesta línia en què, lògicament, ens podem trobar.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. Moltes gràcies a totes i a tots.

I s'aixeca la sessió fins demà al matí a les deu.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i deu minuts.